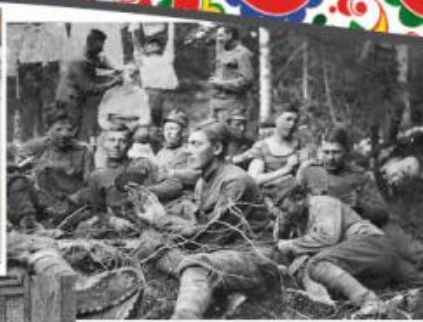


Zvony Podluží



**Téma vydání:
historie a 1. světová
válka na Podluží**



Pravidelné rubriky: O čem se právě mluví v regionu
• Co nového v obcích • Kalendář akcí • Weinviertler
Dreiländereck • Regionální TOP projekty • Fotoreportáž

100. let od vypuknutí 1. sv. války

Jak to všechno začalo....

Dlouhotrvající napětí mezi státy evropských mocností vrcholilo 28. června 1914 po sarajevském atentátu na následníka rakousko-uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este. Tato událost se stala vhodnou záminkou pro rozpoutání světové války. Dne 28. července 1914 vyhlásilo Rakousko-Uhersko Srbsku válku, také nazývaná jako „Velká válka“. V červenci a srpnu se předválečné bloky měnily ve válečné koalice. K centrálním mocnostem v čele s Německem a Rakousko-Uherskem se roku 1914 přidalo Turecko a v roce 1915 Bulharsko. Na straně Dohody stojí Anglie, Francie a Rusko. Později byla posílána o Japonsko, roku 1915 o Itálii a roku 1917 o Spojené Státy Americké.

Na počátku první světové války tedy byly postoje českých politiků spíše prorakouské, nebo pasivní. To se postupně začíná měnit v roce 1915, kdy skupina českých politiků v čele s Masarykem a Benešem začíná zaujímat protirakouský postoj. Další vývoj tak závisel nejen na situaci v českých zemích, ale taky na situaci v celém Rakousku – Uhersku, a to jak vnitropolitické, tak zahraničněpolitické. Dne 6. července 1915, v den výročí upálení Jana Husa, přednesl Masaryk v Zenevě významný projev, který lze považovat za počátek boje za československou samostatnost. Masaryk v projevu formuloval koncepci nezávislého státu a nutnost boje proti habsburské nadvládě v rámci Rakouska – Uherska. „Nepohneme-li se my Čechové sami, světová válka přejde naše hlavy a my zůstaneme nezměnění!“ Uvědomoval si, že úspěch akce záleží na výsledku války a na postojích států Dohody.

Tomáš Garrigue Masaryk se významně podílel na počátcích fungování domácího odboje, tzv. Maffie, ještě větší zásluhu měl ale na vzniku a organizaci odboje zahraničního. V říjnu 1915 vznikl Český komitét zahraniční, který se stal centrem zahraničního odboje Čechů a Slováků. 14. listopadu 1915 vydal Komitét programové prohlášení, v němž vyjadřuje myšlenku samostatného českého státu a boje proti Rakousku – Uhersku a Německu. V únoru 1916 se Komitét přetvořil na Československou národní radu. Oporou Československé národní rady byli krajané žijící v cizině (hlavně Češi a Slováci žijící v USA), kteří podporovali odboj finančně. Cílem Komitétu i Rady bylo především přesvědčování vedoucích osobností států Dohody (USA, Velká Británie, Francie) pro československý národní program.

Už od počátku první světové války v roce 1914 bojovali čeští vojáci na straně Dohody v Rusku („Česká družina“ součástí ruské armády, vykonávala i špiónážní činnost), Francii („Rota Nazdar“ součástí cizinecké legie), Anglii i Itálii. Největším zviditelněním českého odboje se ale staly nově vytvářené vojenské jednotky (legie), do nichž se hlásili jako dobrovolníci čeští a slovenští váleční zajatci, krajané či emigranti.

Za přelomový rok první světové války můžeme považovat rok 1917, kdy dochází ke dvěma důležitým událostem, které se promítly do výsledku války. První z nich je Únorová revoluce v Rusku (březen 1917), druhou pak vstup Spojených států amerických do války (duben 1917). Po pádu carismu v Rusku došlo právě v této zemi k vytvoření československých legií jako vojska nově vznikajícího samostatného Československého státu. Československé legie, bojující po boku rozpadající se ruské armády, se poprvé výrazně vyznamenaly 2. července 1917 v bitvě u Zborova, kdy se jim podařilo prolomit frontu, získat asi 4000 zajatců, děla i kulomety. Počet dobrovolníků v legiích, na jejichž vytváření se podílel i sám Masaryk, neustále stoupal. Jen v Rusku bojovalo v československých legiích více než 60000 mužů. Legie se ale vytvářely i ve Francii nebo v Itálii.

V listopadu 1917 proběhla v Rusku bolševická revoluce, která výrazně zkomplikovala osud československých legionářských vojsk. V březnu 1918 byl totiž uzavřen Brest – Litevský mír, který znamenal konec zapojení Ruska do války na straně Dohody. Československé legie tedy neměly kde bojovat. V Rusku se také postupně rozpoutala občanská válka. Masaryk, který v té době pobýval v Rusku, prosazoval politickou neutralitu legií ve vnitřních záležitostech Ruska a odchod legií z Ruska do Francie. Dohodil se s ruskou vládou o přesunu legií přes Vladivostok (transsibiřskou magistrálou), odkud se měli vojáci dopravit po moři do Francie. Drobná nedorozumění mezi legiemi a sovětskou vládou postupně přerostla v ozbrojený konflikt a sovětská vláda žádala odzbrojení legií. Čeljabinský incident v květnu 1918 se stal podnětem k aktivizaci československých legií v Rusku. Legie v průběhu léta a podzimu 1918 obsadily téměř celou transsibiřskou magistrálu, města v Povolží, na jihu a východě Sibíře a severu Kazachstánu. Na dobytém území svrhly legie sovětské vlády a nastolily vlády demokratické. To mělo velký ohlas zejména v USA, avšak finanční pomoc byla minimální a vojenská pomoc

žádná. V létě 1918, i díky vojenským akcím československých legií, státy Dohody postupně vyjádřily souhlas s vytvořením Československé republiky (v červnu Francie, v srpnu Velká Británie, v září USA a Japonsko, v říjnu Itálie).

Vznik samostatného státu Čechů a Slováků, který se ještě na počátku první světové války zdál být naprosto nereálný, získával na přelomu let 1917 a 1918 stále reálnější obrysy. Krize Rakouska – Uherska se prohloubila jak ve vnitřní politické rovině, tak na válečném poli.

Samotné Rakousko se ale tou dobou potýkalo se stále hlubší vnitřní krizí. Síllilo protiválečné hnutí, jenž se projevovalo demonstracemi a stávkami (generální stávka v lednu 1918 v celé monarchii), objevovaly se i vzpoury v armádě (Rumburk, Kragujevac). Rakousko – Uhersko postihl i hospodářský rozvrat, vláda nevládala zásobovat ani frontu, která se postupně rozpadala, ani zázemí.

Rakousko – Uhersko se začalo postupně rozkládat. Již 17. října vypovědělo Uhersko dualismus, samostatný stát vyhlásili i rakouští Němci. 27. října vydal rakouský ministr zahraničí Gyula Andrássy nótu, v níž Rakousko – Uhersko přijímalo americké podmínky k jednání o kapitulaci. Vydaní Andrássyho nóty de facto znamenalo i definitivní konec rakouského císařství. 28. října 1918 byla Andrássyho nota přijata v Českých zemích jako souhlas k vyhlášení samostatnosti. Večer téhož dne vyhlásil Národní výbor samostatný Československý stát, když zákon o jeho vzniku podepsala pětice mužů 28. října, a to Alois Rašín, Antonín Švehla, František Soukup, Jiří Stříbrný a Vavro Šrobár.

První světová či Velká válka přinesla zásadní změnu velmocenského uspořádání Evropy, otřesení základních společenských jistot a dovršení procesu emancipace našeho národa. Demokratické mocnosti zdánlivě posílily své postavení, německé a turecké císařství získala republikánskou formu a rakousko-uherské mocnářství se rozpadlo v řadu nástupnických států. První světová válka má zcela zásadní význam také pro dějiny našeho národa. Zapojilo se do ní na jeden a půl milionu Čechů, což je vůbec nejvíce v historii. Více než 100 000 z nich tuto válku nepřežilo. Vzpomínku si jistě zaslouží jak naši předkové, jež museli sloužit v rakousko-uherské armádě, tak i ti, kteří nám vybojovali samostatný stát v řadách československých legií.

Zdroj:

www.dejepis.com

O čem se mluví v Regionu Podluží



Atletické přebory podeváté...

Ve dnech 2. a 3. června 2014 se konal devátý ročník atletických přeborů žáků základních škol obcí na Podluží. Této akce se zúčastnilo celkem osm základních škol. Atletické dny zahájila ředitelka školy Helena Pláteníková.



Atletické přebory v Lanžhotě

Mladší žáci měřili své síly například ve sprintu na 50 m, hodu míčkem, ve vytrvalostním běhu na 300 m. Žáci 4. a 5. tříd závodili ve sprintu na 60 m, dále v hodu míčkem, ve skoku dalekém a ve vytrvalostním běhu na 600 m. Společnými disciplínami pro žáky 6. až 9. ročníku byl sprint na 60 m a skok daleký, 6. a 7. ročníky házely míčkem a běžely 600 m, žáci 8. a 9. třídy to měli o něco těžší - vrhali koule. Dívky běžely



Závodilo se i ve skoku do dálky

ly 600 m a chlapci 800 m. Pořadí žáků 2. stupně: 1. Lanžhot, 2. Moravská Nová Ves, 3. Prušánky, 4. Lužice, 5. Tvrdonice, 6. Moravský Žižkov a 7. Mikulčice. Celkově se na 1. místě s celkovým počtem 343 bodů umístila ZŠ Lanžhot, 2. místo získala ZŠ Prušánky (252 b.), 3. místo ZŠ Moravská Nová Ves (174 b.), 4. Lužice (169 b.), 5. Moravský Žižkov (154 b.), 6. Tvrdonice (130 b.), 7. Mikulčice (98 b.) Těšíme se na příští jubilejní 10. ročník.

Rozhledna Na Podluží

Již loni v září mohli zájemci navštívit nově otevřený kiosek u rozhledny „Na Podluží“ u Nového Poddvorova. Letos byl provoz zahájen první dubnový víkend a o prázdninách bylo otevřeno každý den, vždy za příznivého počasí. Také v příštím roce bude rozhledna návštěvníkům v období turistické sezóny k dispozici. Přijďte se podívat na krajinu z 30 metrové rozhledny „Na Podluží“.

Členská schůze Regionu Podluží

V červnu se v Moravském Žižkově konalo 24. veřejné zasedání Členské schůze Regionu Podluží. Na programu byla zpráva o činnosti, projednání závěrečného účtu, aktualizace Stanov a Zakladatelské smlouvy. Zasedání proběhlo v příjemné atmosféře.

Řemeslná a výtvarná dílna

Region Podluží a MAS Dolní Morava připravili pro žáky základních škol řemeslnou a výtvarnou dílnu „Život na dolním toku Moravy 2014“. Ta se uskutečnila v pátek 13. června 2014 od 9.00 hod. v areálu TNS ve Tvrdonicích. Akce byla organizována v rámci projektu „Získávání dovedností, animace a provádění na Dolní Moravě“ realizovaného za podpory Evropské unie a Programu rozvoje venkova ČR. Akce se celkem účastnilo přes 120 žáků základních škol. Pro žáky bylo připraveno celkem 8 „minidílniček“ např. tradiční ornamenty - malování, zdobení, modelování předmětů, výroba textilních koláží, tvorba z přírodních materiálů atd.

Štafetový běh vyhrály Hrušky

Ve středu 8. října 2014 se uskutečnil již 16. ročník štafetového běhu Boba Zháňala v Hruškách. Akce se účastnily děti ze základních škol Regionu Podluží. Putovní pohár pro vítěze přivezli ško-



Běh Boba Zháňala v Hruškách

láci z Moravské Nové Vsi. Na trati vedly ataké vyhrály domácí Hrušky s rekordním časem 10:33,11. Putovního poháru se tak dočkali domácí po 11 letech. Závodu se zúčastnili také žáci ze základní školy v Lanžhotě, Moravské Nové Vsi, Tvrdonic a Kostic, Týnce, Starého Poddvorova, Moravského Žižkova, Mikulčic, Lužic, Prušánek a Josefova. Po slavnostním předání medailí a putovního poháru následovala autogramiáda Boba Zháňala a Kateřiny Hálové. Hlavním partnerem akce je každoročně Hrušecská stavební společnost a OÚ Hrušky. A výsledky? 1. místo - Hrušky, 2. místo - Mikulčice, 3. místo - Prušánky.



Putovní pohár získali domácí po 11 letech

Kalendář Regionu Podluží 2015

Od listopadu je v prodeji již tradiční Kalendář Regionu Podluží 2015 s přehledem liturgických svátků a kulturních akcí. Zakoupit jej můžete v kanceláři Regionu Podluží, nebo na obecních úřadech. Cena je 50 Kč.

Stromořadí pro Region Podluží

V loňském roce byla dokončena první etapa projektu „Stromořadí pro Region Podluží“, tedy výsadby alejí mezi obcemi regionu. V první etapě jsme zasadili téměř 2 tisíce stromů. V letošním roce pokračovala druhá etapa projektu. Bylo zasazeno zbývajících cca 500 stromů. Také byla provedena náhrada uhynulých stromů v jednotlivých alejích. V příštím roce bude ještě probíhat následná péče ze strany dodavatele. Celkové náklady projektu dosahují 5 mil. korun. Projekt je spolufinancován Evropskou unií v rámci Operačního programu Životní prostředí.

Region Podluží přeje všem hodně štěstí, zdraví a úspěchů v Novém roce 2015.

Připravili:

Bc. Eliška Petřlová, Ing. Josef Smetana



Dolní Bojanovice

Historie Obce Dolní Bojanovice

Pokud bychom chtěli najít první osadníky na území obce, museli bychom se nejspíš vrátit do období 4. století před Kristem. Z této doby potvrdily archeologické nálezy osídlení keltskými kmeny, které tu žily až do přelomu letopočtu, kdy byli vytlačeni germánskými kmeny Markomanů. V 6. století počaly na naše území pronikat první kmeny Slovanů a dá se předpokládat, že právě sv. Cyril a Metoděj putovali přes toto území z Mikulčic do Kyjova.

Nejstarší písemná zpráva o obci, psaná latinsky, pochází z roku 1196. Je to darovací smlouva knížete Vladimíra, který obec Boyanowicz daroval premonstrátskému klášteru Hradisko u Olomouce. Další důležitý záznam v zemských deskách je z roku 1356, kdy bratři z Bojanovic zapsali veškerý majetek obce pánu z Kunštátu, kteří postupně získali rozsáhlé statky na Moravě. V majetku pánu z Kunštátu je tak obec až doby než se stane součástí hodonínského panství, které získal Vilém z Pernštejna. Obec se živí zejména vinařstvím a rybníkářstvím ze dvou dnes již zaniklých rybníků.



Historická fotografie návsi

Během let dostává hodonínské panství různé majitele. Do chodu obce však nejvíce zasáhla vláda kněžny Marie Antonie, která nechala v roce 1734 na místě starého kostela postavit kostel nový, který po větších či menších úpravách zdobí naši obec dodnes. Po smrti Marie Antonie koupil roku 1762 celé panství manžel císařovny Marie Terezie František Lotrinský a tak se Dolní Bojanovice staly až do roku 1919 majetkem Habsburků.

Po staletí od první zmínky o obci prožívají lidé radostné, ale i strastné události. Mimo nájezdů vojsk během prusko-osmanských válek, požáru či velkého sucha byl nepříznivý revoluční rok 1848, který nezastihl obyvatelstvo zralé do za-



Sundávání kostelních zvonů pro potřebu armády za 2. světové války (1942)

pojení do revolučního proudu. Největší pohromou byla epidemie cholery v roce 1866, která si vyžádala 167 obětí. Neblaze se do života snad každého občana zapsala první světová válka, od jejíhož začátku letos uplynulo 100 let. Odvedeno bylo 557 občanů, z nichž se jich 67 ke svým rodinám z války nevrátilo. Jejich jména jsou dochována na Pomníku padlých u kostela sv. Václava. Občané Dolních Bojanovic se zapojili do bojů po celém evropském kontinentě na straně Rakouska, ale i jako příslušníci československých legií v Rusku nebo Itálii. Během meziválečného období se ve vesnici rozproudivly vlny spolkového a kulturního života. Přišla však další světová válka, která tyto aktivity pozastavila. Někteří naši občané byli vězněni, odvedeni do koncentračních táborů, nebo se účastnili bojů na západní fron-

tě v britské armádě či francouzské cizinecké legii.

Po válce se znovu nastartoval kulturní život. Byl založen „Slovácký krúžek“ a obnovena řada spolků. Ne však na dlouho. V roce 1948 se dostala k moci komunistická strana, byl ustanoven akční výbor, který ihned zrušil činnost všech nekomunistických společenských organizací a spolků. O tomto období a období „polistopadovém“ již bylo napsáno mnoho a ve všech obcích události probíhaly podobně.

Takto tedy ke zkrácené historii obce Dolní Bojanovice. Připomínejme tuto historii svým dětem a vnukům, vyprávějme jim příběhy, které napsaly životy našich předků. V rukou nejmladší generace je budoucnost nejen naše, ale i celého národa.

Michael Purmanský



Nejstarší dochovaný dům, dnes muzeum Slovácká chalupa



Hrušky

Hrdinové Velké války

Tématem letošní výstavy, pořádané každoročně vlastivědným kroužkem v Hruškách při příležitosti Bartolomějských hodů, bylo sté výročí 1. světové války a osudy našich občanů, kteří v této válce bojovali, trpěli v zajetí a umírali na bitevním poli nebo na těžké nemoci. V roce 1925 byl na památku šedesáti dvou padlých občanů postaven před školou pomník a právě na tyto jsme chtěli především zavzpomínat. Už jako malé dítě jsem chodila s rodiči k tomuto pomníku (máme tam dva příbuzné) zapalovat svíčky a dlouho jsem si myslela, že jsou tam všichni pochováni, až mně maminka vysvětlila, že je to pouze pomník na památku těchto vojáků, jejichž hroby jsou různě po světě a někteří snad ani hrob nemají. Sto let je hrozně dlouhá doba a pustit se do pátrání po osudech těchto lidí nebylo lehké, ale nakonec se nám díky rodinám, které si uchovaly vzpomínky na své příbuzné z vyprávění svých rodičů a z archivů, do kterých nám bylo umožněno nahlédnout, podařilo vypátrat padesát osob, i když o některých jen pár údajů. U dvanácti jsme zatím neuspěli.

Po válce zůstalo v naší obci 26 vdov a 66 sirotků, spousta dětí se narodila v průběhu války a jejich otcové je nikdy neviděli. Kolik mladých děvčat marně

čekalo na své milé, žádné statistiky neuvádějí. Měsíc po sarajevském atentátu, v červenci 1914, byli povolováni záložníci ke svým útvarům a v obci se začalo mluvit o válce. Začátkem srpna přijelo auto z politické správy s mobilizačními vyhláškami a ještě v noci byla vyhlášena mobilizace. Tato vyvolala v obci velké zděšení a pláč, především v rodinách, na jejichž členy se vyhláška vztahovala. V průběhu války docházelo do obce hlášení od vojenských úřadů o osobách bojujících na frontě. Hlášení oznamovalo, že dotyčný padl nebo je nezvěstný. V druhém případě zbývala jakási naděje, že je jejich blízký snad v zajetí.

Podle vyprávění pamětníků byly během války v obci velmi těžké životní podmínky. Většina mužů byla na frontě a veškeré práce vykonávaly ženy. Bylo málo potravin a navíc každý měsíc probíhal tak zvaný „rekvírunk“, což byla povinná odevzdávka věcí a potravin pro potřeby armády. V dalších letech, jak se válka prodlužovala, se lidé naučili potraviny schovávat do různých skrýší, aby je vojáci nenašli a oni netrpěli hladem. Válkou nejvíce trpěly děti, především podvýživou. Ve škole se často nevyučovalo, neboť učitelé buď narukovali, nebo sestavovali soupisy zásob. Děti starší dvanácti let ukončily školní docházku a chodily pracovat „do dvora“ (statek v Hruškách). Do školy se už nevrátily. V naší obci bylo také několik ruských zajatců, kteří pracovali v hospodářství, kde chyběly mužské ruce. Nevíme, kolik jich tu bylo, ale dva z nich se v obci oženili. Konstantin Zažirej se po válce stal řádným občanem obce a založil rodinu, zajatec Trufanov se s manželkou a dcerou vrátil do Ruska. Mnozí naši vojáci, kteří nechťeli bojovat na straně Rakousko-Uherska, vstupovali do legií, nejvíce jich bojovalo na ruské frontě. Válka, která změnila hranice celé Evropy a dala vzniknout mnoha novým státům, skončila 11. listopadu 1918. Převládající vojáci se vraceli domů, někteří i po několika letech, kdy se jejich rodiny už vzdávaly naděje. Nezvěstní, kteří se nakonec nevrátili, byli úředně prohlášeni za mrtvé, i když jejich matky na ně čekaly do konce svých dnů. A těm všem je věnována tato vzpomínka.

Jana Šumberová

	nar.-padl		
	1887-1917	Nešpor Frant.	1882-1918
	1887-1917	Pospišil Josef	1894-1915
	1879-1917	Nešpor Frant.	1886-1916
	1883-1915	Buzík Jiří	1879-1914
	1883-1915	Beneš Jareš	1893-1915
	1878-1915	Číž František	1888-1914
	1872-1914	Ostratický Jan	1857-1918
	1886-1914	Helešic Ant.	1889-1914
	1869-1916	Hřebáček Frant.	1889-1915
	1874-1916	Bradávka Cyril	1878-1914
	1888-1914	Čapka Josef	1895-1915
	1873-1916	Třešek Vojtěch	1895-1915
	1888-1914	Čapka Frant.	1894-1918
	1897-1920	Loučka Karel	1897-1918
	1877-1919	Dobroslavek Jar.	1897-1916
	1895-1915	Cupal Frant.	1897-1918
	1877-1917	Netopilík Michal	1890-1918
	1894-1918	Předinský Jan	1896-1915
	1884-1914	Nešpor Frant.	1894-1916
	1888-1916	Surý Antonín	1884-1915
	1888-1915	Bilský Frant.	1897-1917
	1886-1914	Nešpor Cyril	1884-1914
	1895-1916	Košutek August	1886-1916
		Budin Cyril	1885-1914
		Sáňar Jan	1896-1916

Z pomníku padlých v 1. sv. válce před školou



Před kasárnami



Dva záběry z italské fronty



Pomník padlých v 1. sv. válce v Hruškách



Josefov

Jak zasáhla světová válka v roce 1914 – 1918 naši obec

Dne 28. 6. 1914 byli v Sarajevě zavražděni pan arcivévoda František Ferdinand následník trůnu, s chotí vévodkyní Hohenbergovou. Zpráva o této vraždě vyvolala vzrušení a hlubokou soustrast v celé naší říši. Pachatelé atentátu byli národnosti srbské.

Vláda rakouská podala vládě srbské určité podmínky, kterým Srbsko nevyhovělo. Bylo vyhlášeno ultimátum. Úředně vyhlášena válka Srbsku dne 28. 7. císařským manifestem „Mým národům“ a současně nařízena mobilizace do 38 let (1. výzva). Vyhlášení války a mobilizace v naší obci za starostování pana Petra Bílka z č. 10 rozechvěla veškeré obyvatelstvo obce a zvláště vojiny, kterých se vyhláška týkala. Každý voják na rychlo konal přípravy. Druhého dne odjížděli povolání vojiny ke svým plukům. Před nejpilnějšími pracemi (doba žní) odcházeli hospodáři od svých rodin a svého hospodářství a zanechali vše na starost slabým ženám a nedospělým dětem. Brzy na to docházejí zprávy o všeobecné mobilizaci v Srbsku, Rusku, Francii a Německu. Tím začíná světová válka, do které jsou strženy Rakousko, Srbsko, Černá Hora, Německo, Belgie, Rusko, Anglie a Francie.

Dne 10. 8. (2. výzva) povolání jsou muži od 38 – 42 let. Z naší vesnice odcházejí opět četní vojiny do války.

Z Josefova byli povoláni v 1. a 2. výzvě tyto vojiny:

Novák Josef, Dřevěný Josef, Dřevěný Jan, Dřevěný Cyril, Imrich Jan, Imrych Matouš, Sasín František, Kalužík Martin, Šupa Pavel, Čech Štěpán, Těšínský Metoděj, Čížek Antonín, Šupa Jan, Pospíšil Jan, Filipovič Petr, Filipovič Jan, Hříbek Otto – správce školy, Čech Jan, Skoumal Josef, Zimák Jan, Filipovič Jiří, Šupa Julius, Klubus Jan, Hasil Jakub, Prát Eduard, Zimák Cyril, Kučera František, Lekavý Jan, Šupa František, Imrich František.

Dne 12. 9. povolání do zbraně mladí domobranci nar. v letech 1892 – 1894, v prosinci další domobranci nar. 1878 – 1890 odcházejí do války. V roce 1915 v září další prohlídka mužů 43 – 50letých. Celkem bylo z Josefova povoláno na 80 bojeschopných mužů.

První oběti války:

V boji u Niska při Sanu, padl poručík Jan Uher, v nemocnici ve Štýrsku zemřel Jiří Filipovič, v Doberdo r. 1915 padl František Imrych. Další životy v boji položily Čech Jan, Dřevěný Cyril, Prát Eduard, Sasín František, Těšínský Metoděj, Zimák Petr. O dalších mrtvých, není v kro-

nice psáno. Čest jejich památce.

Za války bylo těžké žít. Z obce bylo odvedeno 8 koní oceněných na 7600K. V prosinci bylo zabaveno obilí pro účely vojenské. Obec musela odevzdat 50q ječmene, 50q pšenice, 50q žita (rži). Stoupaly ceny potravin i oděvů.

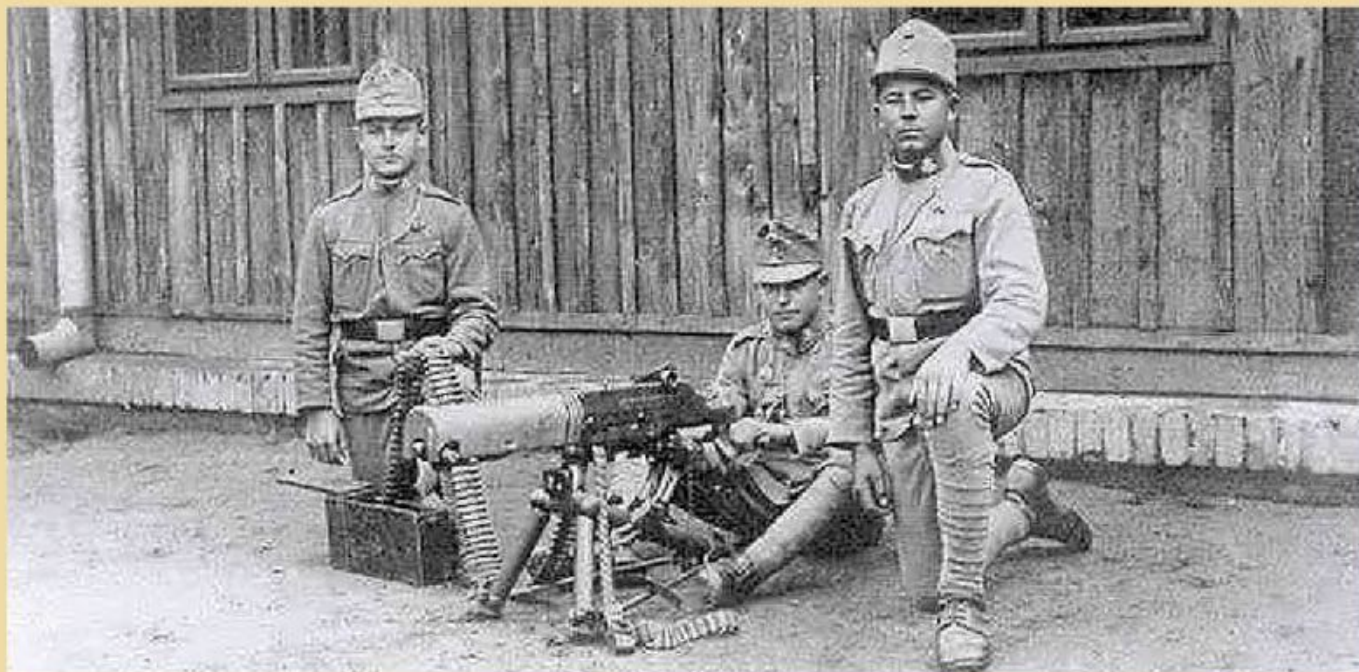
Malý příklad pro srovnání

	r. 1914	r. 1916
1 kg hov. maso	1.80K	8.50K
1 kg vepř. maso	2K	8.50K
1 kg sádla	1.60K	12K
1 kg rýže	0.67K	6.10K
Kopa vajec	4.80K	1 8K
1 kg mýdla	0.72K	9.60K
Boty	10-14K	60-80K

Válka s sebou přinesla zajatce i dezertéry. Válečných zajatců bylo v naší obci 17. Byli přiděleni na zemědělskou práci, společnou noclehárnou jim byl dům č. 33, který patřil Karlu Prátovi. Byli většinou národnosti ruské. Když nastal převrat, asi po týdnu odjel každý do své vlasti. I v jiných vesnicích byli zajatci, někteří odjeli, jiní se v nich oženili. Tak např. ve St. Poddvorově zůstal Kankia Hypolit, pocházející z Kavkazu a je náš nynější pastýř. Dál se píší různé osudy vojáků, kteří 1. světovou válku přežili, ale to zase někdy jindy.

Z kroniky přepsala:

Hasilová Růžena



Snímek z 1. světové války



Kostice

Nové archeologické objevy u nás

V posledních pěti letech byly na katastru Kostic prováděny archeologické výzkumy Masarykovy univerzity, které významným způsobem rozšířily poznání pravěkého a raně středověkého osídlení. Výzkumy se nacházejí v nejzápadnější části Kostického katastru v trati označené jako Zadní hrúd nebo Louky od Břeclavska.

Nejstarší nálezy pocházejí z pozdní doby kamenné, kdy na lokalitě bylo pohřbeno dítě kultury se zvoncovitými poháry. Kromě nezdobených nádob a bronzové jehly se podařilo nalézt i velmi malé kousky typické zdobené nádoby. Výrazné pozůstatky po sobě zanechali i Keltové, kteří zde pobývali posledních tři sta let před změnou letopočtu. Jde o několik zbytků chat, výrobních objektů, keramiky a kovových předmětů.

Nejdůležitější etapou však bylo období od Velké Moravy do počátku 13. století, kdy se na většině sledovaného území rozkládalo několik osad, předchůdci historicky známých obcí. Po nich kromě zahloubených objektů a skladovacích jam, nacházíme především v ornici železné nástroje, bronzové a stříbrné ženské okrasy a mince. Předměty dokládají čilý obchodní ruch v tomto prostoru již od poloviny 10. století, tedy téměř okamžitě poté, co byli na řece Lechu v roce 955 poraženi Maďaři. Nálezy z výzkumů



Letecký pohled na plochu výzkumu v roce 2011, v pozadí zámek Pohansko

i prospekce dokládají kontakty s kočovnými Kumány i Pobaltím.

Nejzajímavějším objevem je dvojice zahloubených chat, zemnic s kamennou pecí, na jejichž podlahách ležely kostry psů. Obě zemnice byly od sebe vzdáleny téměř 300 m a nedaleko každé byl objeven hrob bojovníka. V prvním případě byl nebožtík vybaven sekerou a ostruhami, ve druhém mečem. Druhý

bojovník utrpěl zlomeninu stehenní kosti, která mu byla osudná. V budoucnu očekáváme další nálezy, které by nám mohly více osvětlit záhadu těchto bojovníků, nejstarších Kostičanů.

Mgr. Petr Dresler Ph.D.,
Masarykova univerzita,
Ústav archeologie a muzeologie



Hrob raně středověkého bojovníka s mečem (9. – 10. století)



Pohled na výzkum a zahloubenou chatu s kamennou pecí a kosterou psa (9. – 10. století)



Ladná

Z historie obce

Archeologické nálezy potvrzují, že území obce Ladná bylo osídleno již v pravěku. Byl nalezen např. hrob kultury zvoncovitých pohárů a hrob lužické kultury nebo římské sídliště. Obec byla založena německou kolonizací z Rakouska ve středověku v druhé polovině 13. století. Její vznik souvisí se sousedním Podivínem, podle podivínského rychtáře nesla název Reinprechtsdorf. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1334, kdy Ludmila, vdova po Konrátovi z Vitorázu, zastavila Ladnou klášteru cisterciáků na Starém Brně.

Po husitských válkách byla obec počestěna. V polovině 16. století se v Ladné usadila komunita novokřtěnců. Poslední habání opustili Ladnou po roce 1621. Obci se v první polovině 16. století vyhnula

ani chorvatská kolonizace.

Kraj v 1. polovině 17. století trpěl nájezdy Švédů i císařského vojska. Zřejmě nejvýznamnějším datem v dějinách obce byl 8. srpen 1645, kdy v Ladné sedmihradský kníže Jiří Rákóczi uzavřel s císařem předběžný mír.

V říjnu 1868 proběhla v obci protiněmecká demonstrace s pálením německých knih. Demonstrace se zúčastnili i přední činitelé národního uvědomění z okolních vesnic.

V období druhé světové války se Václav Mlátilík, Josef Nešpor a Ludvík Šil stali příslušníky zahraničních armád. Obec byla osvobozena 15. dubna 1945, při osvobozování padlo osm sovětských vojáků a tři lidenští občané – Jaroslav Michlovský, Antonín Hřebačka a František Lucký.

V roce 1976 byla obec na žádost představitelů MNV sloučena s Břeclaví a stala se její městskou částí. Nespokojenost občanů s rozvojem obce vedla k referendu, kterým se obec od roku 2006 osamostatnila.

Pomník na památku padlých a zemřelých v I. světové válce

Pomník je památkou na třicet osm liden-ských občanů, kteří se nevrátili z bojů I. světové války.

První popud k vybudování pomníku vzešel v roce 1928 od místního Sboru dobrovolných hasičů, kteří na jeho postavení



Odhalení busty T.G.M. v obci Ladná

věnovali výtežek z divadelního představení. Obecní rada pak vybrala návrh sochaře p. Petra z Kyjova, „jelikož nejlépe vyjadřoval myšlenku našeho státního národního osvobození“. Pomník měl původně stát v kostelní zahradě, po zamítnutí z vyšších církevních míst bylo vybráno místo před budovou školy. Pomník byl slavnostně odhalen 28. října 1931.

Dne 3. června 1939 zmizela z pomníku busta T. G. Masaryka, která měla být odvezena protektorátním úřadům. Tři lidenští občané ji zakopali na dvoře Lidového domu, četnictvo nic nezjistilo. Znovu byla odhalena 20.5.1945. Busta v šedesátých letech opět zmizela, po celou dobu byla ukryta v obci. Její torzo je nyní uloženo na obecním úřadu. V září 2010 při příležitosti konání liden-ských hodů byla slavnostně odhalena nová busta.



Pomník - busta

Slavnostní svěcení kostela

Slavnostní svěcení kostela sv. Archanděla Michaela se konalo v neděli 9. listopadu 2014. V tomto roce totiž slaví lidenští farníci sté výročí postavení kostela. Tuto slavnost si nenechalo ujít mnoho návštěvníků, vysvěcení a slavnostní mši celebroidal brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Mezi pozvanými nechyběl Mgr. Pavel Křivý, který v Ladné působil předchozími čtyřmi lety a zasloužil se mj. o opravu fasády kostela. Kostel získal nové relikvie – byly sem uloženy ostatky blahoslaveného Pavla Petera Goidice, slovenského řeckokatolic-



Svěcení kostela se ujal Vojtěch Cikrle

kého řeholníka, který zemřel v r. 1960 ve věznici Leopoldov. V odpoledních hodinách se v kostele konala výstava fotografií z historie a oprav kostela, návštěvníci si mohli zakoupit pamětní medaile, na nichž je vyobrazen kostel a archanděl Michael. Kostel v Ladné představuje ojedinělé a nezapomenutelné dílo charakteristické pro dobu panování Jana II. z Lichtenštejna a je nejvýznamnější památkou v obci. Podle obecní kroniky souvisí stavba kostela s liden-skou honitbou. V r. 1910 měla vypršet její nájemní doba a místní občané se shodli, že obecní honitbu pronajmou na dalších dvanáct let opět Janu II., knížeti z Lichtenš-

tejna. Současně chtěli knížeti požádat, aby v obci vystavěl na vlastní náklady větší kapli, neboť ta dosavadní již nestačila. Jednání byla úspěšná a kníže přislíbil vystavět na obecním pozemku kostel i s vybavením. 24. září 1911 byl položen základní kámen. Posvětil jej podivínský farář František Špička a správce lanštorfské školy Josef Dostál sepsal pamětní list o celém postupu jednání mezi obecním zastupitelstvem a knížecí správou. Tento list byl společně s tehdejšími mincemi uložen do základního kamene. Stavební plány vypracoval, stejně jako pro kostel v Poštorné, knížecí architekt Karl Weinbrenner, který pro liden-ský chrám zvolil novorománský styl.



Kostel sv. Archanděla Michaela



Interiér kostela



Lanžhot

Z historie Lanžhota

Kdy a kým byla obec založena, se do dnes nepodařilo přesně zjistit. V místech, kde leží, byla původně osada „Strassowici – Strážovice“, o níž se zmiňuje olomoucký biskup Jindřich Zdík již v roce 1131. Původně český název se podle tehdejší módy, zaváděné Přemyslovci, přeložil do němčiny, takže v zemských deskách Markrabství moravského z roku 1384 je uveden jako Landst-huet, s českým názvem Zemská stráž. Tento název, stejně jako noví kolonisté, se opět počestil a název LANŽHOT se zachoval dodnes. Okrouhlicový typ zástavby střední části obce, soustředěný kolem kostela, zvaný „Súhrady“, je v celém regionu naprosto ojedinělý a svědčí o jejím obranném charakteru. Samotný název obce je toho důkazem. Postupným rozšiřováním však bylo původní rozvržení značně setřeno a dnes díky velkému počtu obyvatel je půdorys Lanžhota velmi komplikovaný. V roce 1496 se Lanžhot dostal do majetku Lichtenštejnů. V roce 1619 byl spojen se statkem ranšpurským, proto jej Jan Amos Komenský na své mapě zakreslil do Rakous, i když vždy náležel k území Markrabství moravského. Od r. 1900 byl Lanžhot označován

jako městys až do ustavení národního výboru. Po celou dobu samosprávy patřil pod správní okres Hodonín. V době okupace jako jediný na celém pohraničí s německy mluvícím obyvatelstvem zůstal český a patřil do protektorátu a ne do Velkoněmecké říše. V této době došlo také k vzestupu počtu obyvatel. Vedle příchodu utečenců po Mnichovu (asi 300 osob) se do Lanžhota vrátilo také mnoho jeho bývalých obyvatel. Tehdy zde bydlelo asi 5 000 lidí. Na sklonku druhé světové války byly ve dnech 5.-11. dubna 1945 o Lanžhot sváděny tvrdé boje. Lanžhot se stal první osvobozenou moravskou obcí, zaplatil za to však krutou daň, neboť za bojů zahynulo 56 občanů, 258 jich bylo zraněno a 229 domů bylo úplně zničeno. Rada občanů, jimž byl za bojů zničen veškerý majetek, přijala nabídku a odešla do pohraničních obcí, z nichž bylo po válce odsunuto německé obyvatelstvo. V důsledku toho došlo v obci k výraznému poklesu počtu obyvatel. Od roku 2001 je Lanžhot městem.

O Lanžhotě je známých několik pověstí a i ta nejpohádkovější pověst má obvykle určité historické jádro zkreslené časem, fantazií vypravěčů a jejich omyly, nebo úmyslným přizpůsobením součas-

né situaci.

Jedna taková stará lanžhotská pověst vypráví o kostele, který se propadl do země proto, že lidé opustili pravou víru. Na Bílou sobotu o vzkříšení může člověk s duší hříchem neposkrvněnou slyšet zvony tohoto kostela, když při pozdvihování přiloží ucho k zemi v místech, kde stával. To místo je dokonce přesně známé, protože po propadlém kostele zůstala prohlubeň zaplavená vodou, takže tam vzniklo „Jazérko“ a pověst do těchto míst umístila i starý Lanžhot.

V „Památní knize lanžhotského kostela“ z r. 1688, ztracené v průběhu bojů o Lanžhot v r. 1945, byla retrospektivní kapitola o románském kostelíku, vybudovaném v letech 888 – 906 na velkomoravském sídlišti při západním toku řeky Moravy, které mělo své opevněné „hradištko“ uprostřed „Jazera“. Část jeho ochranných valů zlikvidovala koncem minulého století stavba železniční trati do Bratislavy, regulace říčky Kyjovky počátkem třicátých let a zbytek stavba dálnice v r. 1978 – 82, bez sebemenšího pokusu o archeologický průzkum. František Morávek vzpomíná, že při úpravě řečiště a budování stavidel mezi Jízdou a Kyjovkou nacházeli ve výkopu zbytky starých zbraní.



Mapa Lanžhota z 18. století

V roce 1237 hradištko Stážovice ještě existovalo, protože jeho kostelík byl darován kounickému klášteru při jeho založení. Podle pověsti o lanžhotském znaku, jak je zaznamenal v roce 1932 F. Bystřický, vyplnili toto (ve vyprávění nepojmenované) sídliště Tataři Batuchánovy Zlaté hordy, když po problematickém vítězství u polské Lehnice a porážce pod Hostýnem, kterou jim uštědřil pan Jaroslav ze Šternberka v roce 1241, jejich rozprášené hordy loupily a vraždily na jižní Moravě.

Více si můžete přečíst na stránkách města.

Připravila:

Martina Srholcová



Lužice

V roce 2014 jsme si připomněli několik zajímavých historických událostí obce. Výstavami jsme zavzpomínali na otevření MŠ i před čtyřiceti lety a zahájení školního stravování před padesáti lety. Koncertem i výstavou jsme oslavili 140 let od dostavby a vysvěcení kostela, uctili památku padlých v první světové válce. 100 let od vypuknutí první světové války je výročí, kterému se budeme věnovat ve spolupráci s Československou obcí legionářskou v rámci projektu Legie 100 až do roku 2018.

První světová válka u nás

Tak jako každá válka, i ta první světová v letech 1914-1918 poznamenala nejen její přímé účastníky, ale i jejich rodiny a život v obci. V Lužicích byla vyhlášena



Vojáci František Píkazský a Martin Novák

mobilizace v noci 26. července 2014. V té době měla obec asi 2200 obyvatel, do rakousko-uherské armády bylo povoláno 370 mužů. Byl vydán zákaz veškerého shromažďování občanů a zakázána činnost spolků. Nesměly se konat žádné oslavy, (kromě narozenin a jmenin císaře) taneční zábavy, ani hrát divadlo. Veškeré občanské svobody byly v době války radikálně omezeny.

Na místo odvedených mužů musely nastoupit ženy i děti. Nastalo zdražování potravin i jiných životních potřeb a zhoršovalo se i zásobování. V roce 1916 byly zavedeny potravinové lístky na cukr, mouku, petrolej, brambory. V roce 1918 se maso vydávalo pouze na poukázky zvané masenky. Pro 1 osobu připadlo na týden 25 dkg masa.

U rolníků byl prováděn pravidelně sou-



Výstava Z historie lužické farnosti ve farním centru

pis všech zásob obilí, hrachu, fazolí a kukuřice. Byla jim ponechána pouze část obilí určená k setbě, ostatní byli nuceni odvést na zásobování fronty. Rolnické práce byly značně ochromeny v důsledku povinného odvodu koní pro válečné potřeby. Potraviny prodávané na černo byly za lichvářské ceny. V březnu roku 1918 vstoupili do stávký horníci na dole Moravia v Lužicích. Výsledkem stávký bylo částečné zlepšení situace v zásobování potravinami.

Válka ovlivnila i chod obecní školy, kterou v té době navštěvovalo asi 400 dětí. Také žáci museli svou práci přispívat ve prospěch války. Z novinového papíru zhotovovali pro vojáky vložky do bot a papírové ponožky, starší žákyně šily a pletly prádlo a oblečení. Škola a obecní úřad organizovaly nucený sběr kovu na výrobu zbraní a munice. Ušetřeny nezůstaly ani kostelní zvony a tělocvičné nářadí. Největší bída doléhala na nejchudší obyvatele. Mnoho dětí trpělo podvýživou a nemocemi. Lidé již byli válkou zcela vyčerpaní a odmítali dále přispívat na nejrůznější válečné sbírky. Podepsání příměří dne 11. listopadu



Vojáci v Itálii

1918 a ukončení první světové války přineslo všem velkou úlevu a mír byl přivítán s všeobecným nadšením.



Památník v Lužicích

Z lužických občanů si válka vyžádala 53 obětí. Mezi padlými byli zkušení hospodáři i sotva dospělí chlapci - Václav Kuběna měl 18 let, Josef Novák 19 let. Obětím první světové války obec postavila menší pomník před školu. Po druhé světové válce v roce 1946 byl nahrazen současným památníkem. Jsou na něm vytesána jména padlých v obou světových válkách.

Věra Kotásková, kronikářka



Mikulčice

První světová válka 1914-18

Občany našich vesnic zasáhla válka dne 1. srpna 1914, kdy bubeníci vyhlásují mobilizaci záložníků, kteří se musí do 24 hodin dostavit ke svým plukům. Většina z nich věřila, že se brzy vrátí, Srby utlučou prý čepicemi. Velmi se ale mylili, museli bojovat na ruské frontě a po roce 1915 i na italské frontě. Postupně jsou povoláni další záložníci, z Mikulčic nastoupilo 238 mužů, zahynulo 27, invalidů bylo 7, vdov 13 a sirotků 22, v Těšicích sloužilo 159 mužů, padlo 20, invalidů bylo 5 a sirotků 42.



Uralští divoši

Dne 24. května 1914 rekvírovány 3 zvony z kostelní věže a 14 varhanních píšťal. Dlouhotrvající válka způsobuje, že se dostavuje hlad a nesmírná dražota. Vojáci často obsadili vesnici a hledali ukryté zásoby sedláků, lid je skrýval v jamách, ve chlévech, na půdě a jinde. Mouka přidělována na moučenky, přimíchávány do ní fazole, brambory.



Generál Nosál



Na uralské frontě 1918

Všechny práce na poli vykonávají ženy a děti, v roce 1917 zničilo úrodu úmorné sucho, na jaře 1918 onemocněl dobytek měknutím kostí. Mnohé životní potřeby nebylo možno sehnat, jako sirky, petrolej, niti, mýdlo.. našli se lidé – keřasi, kteří prodávali toto zboží za přemrštěné ceny. Před válkou stála mouka 0,30k v roce 1918 již 20k, vepřové maso 1,90k



3. baterie v boji pod Kordonem

- 25k, boty 16k – 200k. Nouze naučila lidi soběstačnosti, z kostí se vařilo mýdlo, z ječmene pivo, kouřilo se sušené lesní listí. V noci se z jedoucích vlaků shazo-



Odhalení pomníku 1930

valo uhlí, petrolejové sudy a jiné.. Kázeň v armádě upadala, vojáci se z dovolené nevraceli na frontu, mnozí, co se dostali

do zajetí v Rusku, Itálii, vstupují do legií. Z Těšic bojovali v ruských legiích Josef Balun, František Bartošek, Josef Bílík, Ludvík Čížek, Petr Judas, František Král, František Nosál, Cyril Pinda, František Vavrys. V italských legiích bojovali Antonín Bušek, Cyril Klíma, Jaroslav Kotásek, Antonín Lacka. Z Mikulčic byli



3. baterie při střelbě z vlaku

v ruských legiích Matouš Benada, Josef Klubus, Štěpán Malik, Metoděj Ličeník, František Nedbalec, Rostislav Pacejka, Tomáš Pavka, Jan Petrla, František Pinda, Gusta Sečkař, Ignác Těšinský, Matěj Urbančík, v italských legiích byl Martin Judas, Jan Konečný, Matěj Kuběna, František Kuběna, Cyril Ličeník, Jan Modra, Jan Pavka, František Polešák a František Zugar.

Dne 2. listopadu 1930 byl v Mikulčicích před školou slavnostně odhalen pomník padlým v první světové válce.

Kronikář obce Sv. Rutar



Pomník obětem 1. světové války



Moravská Nová Ves

1. světová válka v Moravské

Velká válka zastihla Moravskou Novou Ves v době svatojakubských hodů. V úterý 28. 7. 1914 byla vyhlášena všeobecná mobilizace. Vojáci, kteří byli zrovna na hodové dovolené, se museli okamžitě vrátit k útvaru. V obci se pak pět let hody nekonaly. Krom vojáků museli narukovat všichni muži ve věku 18 až 50 let. Nebyl dům, odkud by nemusel jeden nebo více synů, někdy i s otcem, nastoupit vojenskou službu. Války se z naší obce zúčastnilo 600 mužů. Proputovali značnou část Evropy. Nejen země bývalé Rakousko-Uherské říše, ale i cizí státy jako Rusko, Rumunsko, Itálie, Srbsko, Albánie, Bulharsko, Německo, Francie. Doma zůstaly jen ženy s dětmi a starci. K nim přibývali po bojích v Haliči polští vystěhovalci a později i italští zajatci, kteří pomáhali při polních pracích. Ženám připadla všechna starost o dům, děti, hospodářství a k tomu strach o osud muže, syny. Dle údajů se z fronty nevrátilo 60 mužů.

Kronikář František Sedlák dále zaznamenává, jak válka zasáhla život v obci. Občané museli odevzdávat za určenou náhradu vše, co armáda potřebovala: obilí, brambory, mák, tuky, měděné a mosazné předměty, dobytek, ostaný drát a jiné. Ze zemědělských plodin bylo ponecháno rodinám jen tolik, kolik nutně potřebovaly k výživě svých členů. Také musely být vydány i 3 kostelní zvony. „Jaká to ironie! Kdysi zval k pobožnosti



Pozdrav z Mor. Nové Vsi



Pohlednice z r. 1914 - školy, mlýn, kostel, fara

a později stal se vražednou zbraní!" Obyvatelstvo, které bylo odkázáno na nákup potravin, dostávalo moučné výrobky, cukr, tuk a mýdlo na lístky. Jakost výrobků byla však velmi špatná. Pokud se týče množství, které si mohli občané na lístky koupit, plně dosvědčuje přísloví: „Na život málo, pro smrt mnoho.“ Hojně se vyměňovalo. Mýdlo, pivo, cukr si občané sami potajmu vyráběli, jakost však nebyla nejlepší. Maso bylo k dostání jen někdy, když byla nutnost porazit nějaký kus dobytka. Jinak musel být dobytek dodáván armádě. Proto ne-

bylo ani mléko. Uhlí bylo k dostání jen z lužických dolů. Odběratel však musel kromě ceny za uhlí ještě dodat horníkům nějaké potraviny. Kdo neměl, uhlí neobdržel. A tak lidé z bídy a pudu sebezáchovy před zimou kradli uhlí z vagonů projíždějících zdejší stanicí. Stalo se také, že z nedostatku topiva se nemohlo několikrát ve zdejší škole vyučovat. Petrolej byl také na lístky. Na dům a na měsíc připadlo petroleje $\frac{1}{2}$ - 1 litr, někdy i méně. Látky, pokud jich jednotlivci nějakou tajnou výměnou nezískali, bylo možné koupit na poukázku. Byly to látky kopřivové nebo z hader. Kuřivo rovněž jen na lístky. Nadšenci tohoto sportu si potajmu sami pěstovali tabák. Ti méně šťastní, kteří si neměli kde tabák vypěstovat, kouřili náhražky v podobě různého listí. Vůně, která vycházela z výrobků, připomínala podpálená bramboriště.

V lese a v jiných místech se ukrývali vojáci, kteří buď přímo prchli od svých pluků, nebo se z dovolené již nechtěli vrátit na frontu. Byly na ně pomoci zvláštních vojenských oddílů nebo četnictvem podnikány chytáčky, které končily s pochybným výsledkem.

Po válce se vojáci pozvolna vraceli z front a ujímali se zanechané práce a tak celá obec přecházela zpět k normálnímu životu. Nejpozději se vraceli zajatci a naši legionáři, kteří se účastnili bojů ve francouzské, italské a ruské legii.

Připravila: Mgr. Eva Višková



Místní kroj šohaje

Pozdrav
z
MORAVSKÉ
NOVÉ VSI

Moravčenko, dráhá má,
ó, jak krásná jsi ty zem,
jak tebe nemůžu milovat,
kde ty jsi domovem!



Místní kroj dívky

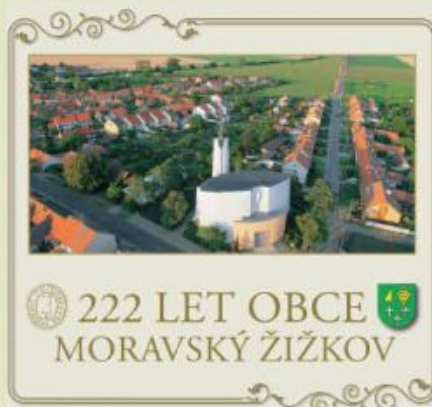
Pozdrav z Moravské Nové Vsi z r. 1916 - kostel a hrkačování



Moravský Žižkov

222 let obce Moravský Žižkov – nová publikace o obci

Moravský Žižkov si letos připomíná již 222. výročí založení obce, které se odvozuje od letopočtu uvedeného na nejstarší dochované obecní pečeti. Obec se toto výročí rozhodla oslavit vydáním nové publikace nazvané 222 let obce Moravský Žižkov. Žižkov patří mezi nejmladší obce břeclavského regionu, nemůže se proto pochlubit bohatou historií ani významnými historickými památkami. Přesto tato kniha místním občanům, rodákům i dalším zájemcům pomáhá odhalit spoustu zajímavých skutečností, týkajících se minulosti i současnosti této hanácko-slovácké obce.



Od vydání minulé publikace o obci, připravené k dvoustému výročí založení obce, uplynulo 22 let. V úvodu nové knihy je proto věnován prostor změnám, kterými obec během té doby prošla. Následuje přehled organizací, spolků či osobností, které v obci působily nebo působí. Nechybí ani ohlédnutí do dávné minulosti věnující se dějinám zaniklých středověkých vsí Prechov a Ulvy, přiblížení osudů zakladatele obce Jana Maxmiliána Žižky a jeho potomků, zajímavosti z národopisu, přehled nemovitých památek nebo přírodních zajímavostí. Nelze opomenout ani stránky věnované historii a současnosti školství, zemědělství, vinařství či řemesel a živností v obci. Závěrečná obrazová část knihy představuje zmizelý Žižkov, který dnes existuje už jen na starých pohledech, malbách a fotografiích.

Autorem knihy je obecní kronikář a vystudovaný historik Mgr. Jaroslav Čech, který na žádost obecní rady připravil publikace věnoval uplynulé dva roky.

Cena třisetstránkové celobarevné publikace byla stanovena na 390 korun, k dostání je na obecním úřadě.

Stručně z nejstarší historie obce

V polovině 17. století založil kníže Karel Eusebius z Lichtenštejna uprostřed rozsáhlých pastvin v místech, kde se nacházela pustá ves Prechov, hřebčinec s hospodářskými budovami. Kolem roku 1665 zřídil poblíž rozsáhlou bažantnici a k ní myslivnu, která sloužila jako působiště a bydliště správce bažantnice. Příčiněním inspektora lichtenštejnských panství Jana Maxmiliána Žižky nechal Josef Václav z Lichtenštejna blízko hřebčince postavit hostinec a několik chalup. Malá osada začala být po svém zakladateli spontánně označována jako Žižkov. První písemná zmínka o Žižkovu pochází z nejstarší dochované matriky z Velkých Bílovic z roku 1732.

V žižkovské osadě stál roku 1750 panský hostinec a asi třináct chalup, v nichž žilo kolem šedesáti obyvatel. Do roku 1760 se počet obyvatel Žižkova už zdvojnásobil a také v příštích letech stále rostl. Roku 1792 přibyla už padesátá chalupa, Žižkov však stále nebyl brán jako samostatná obec, nýbrž pouhé „dominiální místo“. Tento stav nebyl ale nadále udržitelný a tak lichtenštejnské úřady přikročily k přípravám na odprodej polí a luk žižkovským osedlým do dědičného nájmu. Ty vyvrcholily roku 1792, od kterého už můžeme Žižkov považovat za samostatnou obec. Přes občasnou nepřízeň osudu se obec rozrůstala i nadále.



Nejstarší dochovaná památka v obci je kaple sv. Floriána z roku 1852

R.1913 došlo v souvislosti s vydáním nového poštovního lexikonu ke změně názvu obce, neboť v poštovním styku docházelo k časté záměně s tehdy ještě samostatnou pražskou obcí Žižkov. Na základě výnosu místodržitelství získala v červenci 1913 obec nový název - Moravský Žižkov.



Žižkov na mapě z roku 1827

První světová válka v číslech

Hned po vyhlášení války bylo v létě 1914 přes osmdesát žižkovských mužů povoláno ke svým vojenským jednotkám. Celkem padlo v první světové válce devatenáct místních občanů, dalších jedenáct zemřelo na následky válečných útrap. Válečných invalidů se vrátilo šest. V ruských a italských legiích sloužilo přes dvacet místních občanů, počet narozených dětí klesl během války zhruba na polovinu, před válkou žilo v obci 960 obyvatel, po válce 930, ovdovělo dvanáct žen a po padlých zůstalo 52 částečných sirotků.

Pomník svobody

V r. 1927 bylo obecním zastupitelstvem rozhodnuto postavit v Žižkově jako upomínku na padlé v první světové válce pomník T. G. Masaryka. Na návrh řidičího učitele Valdemara Straky byla zakoupěna Masarykova busta zhotovená podle návrhu sochaře Ladislava Šalouna. 28. října 1928 byl „pomník svobody“ slavnostně odhalen.

Po zřízení Protektorátu byla Masarykova busta tajně ukryta, aby nedošlo k jejímu zničení. V úkrytu přečkala celou válku a tak mohla být 14. dubna 1946 u příležitosti prvního výročí osvobození obce znovu slavnostně odhalena.

Počátkem 50. let byl jedné noci pomník poškozen a Masarykova busta vhozena do nedaleké obecní studny. V r. 1969 z ní byla vytažena a znovu slavnostně instalována. Na svém místě ale opět nesetřvala dlouho, počátkem 70. let byl pomník příslušníky Státní bezpečnosti rozebrán a odvezen neznámo kam.

Po listopadu 1989 se po jeho osudech začalo pátrat, nepodařilo se však nalézt žádné stopy. Proto byla 28. října 1990 na místě bývalého pomníku odhalena nová busta T. G. Masaryka, místní kameník Vít Čech pro ni zvolil podobu našeho prvního prezidenta s jeho oblíbenou čepicí „masaryčkou“.

Připravil: Mgr. Jaroslav Čech



Nový Poddvorov

Historie obce Nový Poddvorov

Obec Nový Poddvorov byla založena v roce 1783 za panování císaře Josefa II. na místě zaniklého městečka Potvorova. Toto sídliště patřilo velehradskému cisterciáckému klášteru, kterému papež Alexandr IV. v roce 1261 držení jeho potvrdil.

Městečko Potvorov mělo tvar podkovy, jako všechna stará slovanská sídliště a to nasvědčuje tomu, že v tu dobu bylo významným sídlem našich předků. Do dnešní doby zůstal z této oblasti jen název trati Kosteliska.

Teprve v roce 1783 byla za panování císaře Josefa II. založena dnešní obec Nový Poddvorov na pustých poddanských polích, ležící západně od města Hodonína, odkud je obec vzdálena asi 16 km. Obec má svou pečť, na které je znázorněna radlice se sedícím skřivanem.

Založení Nového Poddvorova s 24 kolonisty provedl zeměměřič Linhart. V katastru bylo 245 ha polí, 14 ha luk, 5 ha zahrad a 3,4 ha pastvin. Domy byly tehdy stavěny z hlíny. Každé stavení mělo šířku asi 28 m. Do gruntů (základů) se používalo hojných zbytků staviva ze zaniklého městečka Potvorova. Střechy byly kryty slámou – došky.

Roku 1790 zde bylo 24 domů a 143 obyvatel, r. 1834 – 30 domů a 148 obyvatel, r. 1900 – 44 domů a 221 obyvatel, r. 1921 – 57 domů a 285 obyvatel, v r. 1960 celkem 319 obyvatel.

Obec Nový Poddvorov byla a dosud je přifařena do Čejkovic. Přiškolena byla spolu se Starým Poddvorovem až do roku 1818 taktéž do Čejkovic. Poté se dostalo spojeným obcím za vydatné pomoci a přímluvy správce c.k. velkostatku Matouše Pfersmanna z Eichenthalu jednotřídní školy. Pro velký počet žactva musela být škola r. 1889 rozšířena na dvoutřídní. Obec Nový Poddvorov dlouhá léta bojovala za zřízení vlastní školy. Nakonec jí to bylo povoleno školní radou v Brně 6. února 1903.

Pamětihodné události:

Požár: v roce 1866 na svátek zvěstování P. Marie vypukl v obci veliký požár, který zničil téměř celou obec. Vypukl z neznámých příčin na kolonii č. 3. Požár, vzhledem k tomu, že střechy domů byly pokryty slámou (došky) se velmi rychle rozšířil. Nově vystavené grundy

nebyly již v takové míře kryty slámou, ale břidlicí.

V r. 1897 zde byla postavena kaple se zvonící z nadace rodiny Kopřivovy. V r. 1927 postavena přes vesnici okresní silnice – dlažba, v r. 1928 radnice a v r. 1929 byla v obci pořízena elektrifikace. V r. 1910 zde byl založen Spořitelni spolek (Rajfaisenska), který v roce 1951 jako podobné venkovské peněžní ústavy byl převzat státní spořitelnou v Hodoníně. Sbor dobrovolných hasičů byl založen v r. 1931. V roce 1947 – 1948 byl vybudován vlastní hřbitov.

Doba okupace 1939 až 1945:

Po odtržení Sudet a celého našeho pohraničí z první republiky v září roku 1938, přišel nešťastný 15. březen 1939. Hned v noci oznámil státní rozhlas, že jsme byli vzati pod ochranu vůdcem třetí říše Adolfem Hitlerem. Zřízen tzv. protektorát Böhmen und Mähren. Slovensko odtrženo od ČSR a zřízen tzv. samostatný stát Slovensko. Občané naší obce, třebaže byli do té doby politicky roztržštěni na několik politických táborů, se brzy sjednotili a táhli za jeden provaz po celou dobu okupace. Za doby okupace byl starostou obce od r. 1938 až do r. 1944 Augustin Šůkal, pak až do konce Ladislav Bařina. Do odboje bylo zapojeno mnoho občanů, kteří aktivně a nezištně pracovali pro zánik Velkoněmecké říše.

Pak přišel den, na který všichni čekali plných 6 let. Byl to 14. duben 1945. Již 14 dní před tím, třebaže bylo krásné počasí, nikdo nepracoval na poli a nezajímal se o nic jiného, než o to, jak se vyvíjely válečné události a jak brzy



Památník padlým z 1. světové války

zde již budou Rusové. Na blízkém Slovensku to hřmělo ve dne v noci a fronta se přibližovala až k hranici Moravy. Bombardovány již byly i sousední obce Čejkovice a Starý Poddvorov, kde byly zničeny jednotky Wehrmachtu. Občané naší obce sledovali tento boj od kříže u Vinohrádků, kde byl pěkný výhled na celé Podluží. Zde již po několik dní byly bombardovány také obce Lanžhot, Kostice, Tvrdonice a Moravská Nová Ves. Konečně přišla sobota 14. dubna 1945, kdy se Rudé armádě podařil průlom fronty v oblasti řeky Moravy a naše obec byla zaplněna ustupující německou armádou. Bylo kolem druhé hodiny odpoledne, kdy první sovětský voják vstoupil do naší obce. Za ním se již valila celá fronta. Naši občané jim připravili pěkné přivítání koláči a vínem a snažili se s nimi vyjít v dobré shodě, vždyť to byli naši osvoboditelé.

Připravila: Bc. Renata Macůrková



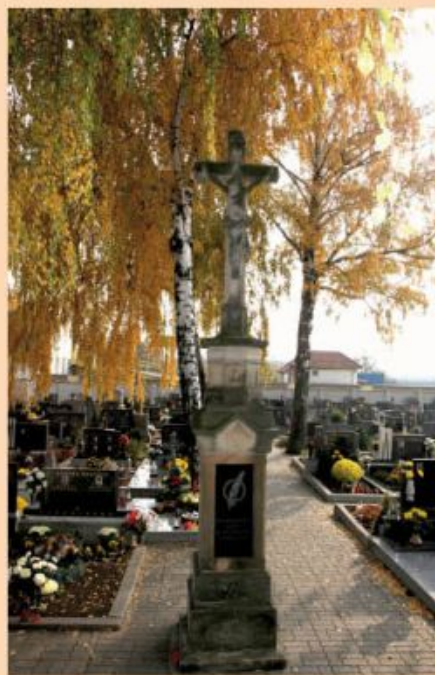
Prušánky

Jak 1. světovou válku viděl a zapisal tehdejší kronikář Petr Ivičič...

Když začala 1. světová válka, tu se všeobecně mínilo, že válka nebude dlouho trvat, možná dva měsíce. Avšak brzo se všichni přesvědčili o opaku. 1. srpna 1914 bylo vybuchováno obecním strážníkem, že se nařizuje všeobecná mobilizace do třiceti osmi let, a že se má každý mobilizovaný voják do dvaceti čtyř hodin dostavit ku svému pluku. Nikdo nevypoví tu hrůzu... U každých dveří, u každých vrat bylo vidět uplakané ženy, děti, rodiče a ostatní příbuzné. Ale nebylo nikoho, kdo by plačící potěšil. Tehdy z Prušánek narukovalo asi sto padesát mužů a mládenců. Myslelo se, že tato první výzva bude úplně stačit na zakončení války. Nakonec bylo odvodů během války tolik, že mnozí ani sami nevěděli, pokolikáté jdou k odvodu. Ku konci války bylo z Prušánek na tři sta padesát mužů vojáků, což znamenalo skoro 18 procent ze všeho obyvatelstva v Prušánkách. Po celou válku přicházely po ní listy od vojáků z front, ve kterých byly vysázeny jejich útrapy. Když takový lístek přišel, tak to vypadalo jako svátek v rodině, všude plno radosti nad tím, že jejich miláček ještě žije. Největším potěšením bylo pro domácí, když se dostal jejich syn či otec do zajetí. Všichni byli rádi, že je „za větrem“. První přišel do zajetí Ludvík Hřebáčka, voják od dragounského pluku č. 11, který byl 23. srpna roku 1914 raněn a zajat na ruské frontě; první obětí války byl mládenec Pavel Čech, voják od 3. pěšího pluku, který padl v polovici listopadu roku 1914. A to byl teprve začátek. Ve světové válce padlo, následkem válečných útrap zemřelo nebo zůstalo úplně nezvěstnými třicet pět prušáneckých mužů. Jejich jména jsou vytesána hned na dvou památnících v obci. Jeden stojí před kulturním domem, druhým památníkem je kříž na místním hřbitově.

Krušno nebylo jen vojákům na frontě, ale i civilnímu obyvatelstvu. Na ženách a starších mužích ležela veškerá práce okolo pole a dobytek. Navíc chodily rekvizice, pobraly, na co přišly. To naučilo lidi, aby si veškerou úrodu dobře a hned na několika místech uschovali. Kolikrát o skrýši nevěděla ani manželka, děvka už vůbec ne. Hlad a nouze začaly čí-

hat ze všech koutů. Na všechny potřeby byly vydány lístky, chleбенky (na dospělého se čítalo 40 dkg chleba denně, na nedospělé bylo předepsáno jen 20 dkg chleba denně), cukřenky, tabačinky atd. Ale zboží stejně v krámu nebylo, a když bylo, tak málo, kdo se opozdil, neměl nic. Prodávalo se pod rukou, anebo se vyměňovalo. Boty, šaty, petrolej a jiné za mouku, sádlo, vajíčka, brambory. Roku 1917 už nikdo nechtěl péci chléb u pekaře, protože se bál, že se mu tam ztratí. Ve mlýnech se bez mlecího lístku nesmělo mlet a ještě se musel mlynář podplatit tabákem či vajíčky. Mouka často nebyla ani k jid-



Památník padlým na místním hřbitově

lu, protože se do ní míchaly kaštiny a snad i dřevo, z čehož samozřejmě nebylo možné pořádného jídla svesti. Do toho přicházela různá nařízení. Už na začátku války muselo být odstraněno vše, co připomínalo slovanský původ, takže například v obchodě byly sebrány psací kaménky a krabičky zápalek, poněvadž byly označeny slovanskými barvami. V roce 1917 vzhledem k nedostatku potravin zakázala politická zpráva šlaháčku a nesměla se vařit velikonoční vajíčka. Téhož roku přišlo nařízení, že pro nedostatek krmiva pro dobytek nesmí se na slavnosti Bo-

žího těla posypat silnice květinami a mateřinkou, že se to má dát dobytku sežrat. Toto nařízení bylo předmětem posměšků, neboť i ten nejhloupější venkovan dobře věděl, že krávy nechťejí žrát květin ani mateřinku. Na podzim pak přišlo nařízení, že se nesmí na svatby a na hody péci koláče ani maso. V první řadě nebylo co péci, a kdo měl, ten se nepál. Svateb nebylo, ale hody si udělal, jaké kdo mohl, i když byly bez muziky. Na začátku války bylo z oběhu staženo veškeré zlato, koncem roku 1916 a začátkem roku 1917 byly staženy stříbrné, niklové a měděné peníze. Na jaře 1917 byly zrekvírovány všechny měděné a mosazné věci, kromě konví na stříkání vinohradů. Velice špatně ale nesli všichni Prušanečtí rekvizici zvonů z prušáneckého kostela. Dne 23. května 1917 se rozezněly v neobvyklou dobu všechny zvony. Lidé netušili, co se děje, snad nehoří! Jeli z pole domů a sbíhali se ku kostelu ze všech stran. Berou nám zvony! To zarazilo každého. Jedni se dali do pláče, druzí zas potichu nadávali. Tak to daleko došlo, napřed nám sebrali našich živitelů rodin, všechno živobytí, dobytek, a když už není co brát, tak sáhli nám i na posvěcenou věc, na to, co každý rád slyšel, bez čeho nebude náš život životem... Nejhorší období války bylo od podzimu 1917 do konce války. Neúroda obilí a brambor ještě více prohloubily bídu obyvatelstva, nebylo co jíst, nebylo co na jaře zasadit. Válka trvala příliš dlouho. S jakým nadšením pak všichni vyslechli zprávu o vzniku Československé republiky a s jakou úlevou pak zprávu o kapitulaci Rakouska-Uherska!

Tehdejší kronikář věnoval v obecní kronice 1. světové válce hodně místa. Jak sám napsal: „Snažil jsem se, abych co nejvíce napsal o obětech 1. světové války, jejich utrpení a smrti. Sháněl jsem tyto zprávy od jejich příbuzných a od spolubojovníků v bitevní řadě.“

Nikdo mně nenařídil, abych toto všechno spisoval, avšak považoval jsem za svatou povinnost, abych se věnoval těmto nešťastným obětem, které nedobrovolně položily svůj život jako statisíce jiných...”

Z prušánecké kroniky čerpala a text upravila PaedDr. Jana Kamenská



Starý Poddvorov

Historie obce Starý Poddvorov

Chceme-li čtenářům přiblížit vznik obce Starý Poddvorov, je nutno vzpomenout přímého předchůdce této obce i sousední obce Nový Poddvorov, a to zaniklou ves Potvorovice, o níž nacházíme připomínky již v roce 1220 jako součást majetku velehradského kláštera. V roce 1422 jsou Potvorovice již uváděny jako pusté. Ves zanikla buď následkem závěrečné fáze husitských bojů, nebo v době česko-uherských válek mezi Jiřím z Poděbrad a Matyášem Korvínem. Po stavovském povstání v roce 1622 čejkovské



Pohlednice ze Starého Poddvorova

panství a k němu přinálezející zaniklé vsi Roztrhansko a Potvorovice připadlo jezuitskému řádu. V té době jezuitští vizitátoři odhalili na potvorovském katastru 132 měřic vinohradů, na nichž hospodařili „nějací lidé domácí a přesporní“. Tito lidé na vinicích nejen pracovali, ale také bydleli. Po třicetileté válce, kdy byla Morava plná zchudlých lidí bez majetku, se rekrutovali ti, kteří se usazovali pod potvorovskou vinohradní horou Krásná hora. Zde si stavěli prostá obydlí z nepá-



Holičství

lených cihel. Rektor olomoucké koleje Matouš Zeidler roku 1674 povolil vinařům, kteří již po osmnáct let vinohrady obdělávali (tedy od roku 1656), další nájem vinic na hoře Krásná a připojil také vinice na hoře Světlé, to vše na čtyřicet roků. V roce 1704 čtyřicet pět z nich ob-



Hostinec Pavel Bařina

drželo od jezuitů také část polností bývalé vesnice, každý po 20-ti staromoravských měřicích (zhruba 4,8 ha). Samostatná obec Potvorov je tedy datována do roku 1704.

Po založení čejkovského hospodářského dvora v roce 1720 se jméno nově vzniklé obce začalo měnit na Poddvorov, tedy ves „ležící pode dvorem“. Vesnice získala samosprávu a pečeť, na které byl vyobrazen vinný hrozen se dvěma listy mezi dvěma vinařskými noži a opis hlásal PECZET POCTIVI OBCE POTWOROWSKI.



Dům s doškovou střechou

Obyvatelé obce si stavěli svá obydlí z vinohradnických bůd pod Krásnou horou pouze po jedné straně cesty. Proto se o obci říkalo, že se v ní peče chleba pouze po jedné straně. Teprve v první třetině 19. století směli obyvatelé zastavět druhou stranu cesty jednoduchými malými stodolami. V roce 1773 byl zrušen jezuitský řád a jeho statky na Hodonínsku v roce 1783 získala císařská rodina, která je začlenila do svého hodonínského panství. Naše vesnice se pozemnáhu rozrůstala a krátce před rokem 1800 měla již 88 domů se 418 obyvateli. V roce 1805 byl pro celé hodonínské panství vypracován nový urbář, podávající přehled obyvatel podle majetkových kategorií. Obyvatelstvo naší vesnice se v něm majetkově dělilo do čtyř

nově nazvaných kategorií: na tzv. celé zahradníky, půlzahradníky, domkáře (robotující ročně 26 dní) a na chalupníky (robotující 13 dní).

I když vesnice vznikla z vinohradních tratí, vinohradnictví bylo pro její obyvatele pouze doplňkovou činností. Museli si shánět i jinou práci, aby se uživil. Po zrušení nevolnictví a roboty odcházeli za prací do Hodonína, či pracovali v lese nebo na čejkovském velkostatku. Řemeslníci v obci až do dvacátého století prakticky nebyli, a ani potom jich ovšem nebylo mnoho, šlo nejčastěji o kováře, obuvníky a stolaře. Možnost zaměstnání poskytovala od roku 1855 v obci cihelna vybudovaná hostinským a sedlákem Hanamanem, skrovnou obživu skýtal svému majiteli větrný mlýn.



Průvod obcí

Historickou dominantou obce je větrný mlýn beraniho typu s otočným systémem na kopci Zahájka. Ten zde nechal postavit v roce 1870 mutěnický občan Laštůvka, který prý našel mezi Mutěnicemi a Hodonínem vojenskou pokladnu a stal se z něj bohatý občan. Nejstarší památkou v obci je socha sv. Jana Nepomuckého, kterou v roce 1850 - 1856 nechala zbudovat rodina Malánikova, jako poděkování za uzdravení nemocné dcery. Střed obce zdobí kaplička sv. Martina, která pochází z roku 1855.



Náves



Tvrdonice

Z historie obce Tvrdonice

Několik indicií ukazuje na to, že Tvrdonice patří k nejstarším osadám v okolí. Jednak jsou to archeologické nálezy datované do starší doby bronzové (asi 2000 až 1550 př.n.l.). Archeologové zde objevili pozůstatky sídliště a pohřebiště únětické kultury. Dalším dokladem je koncovka názvu obce -ice. Takto jsou většinou pojmenovávány obce podle svých zakladatelů. Někteří badatelé usuzují, že šlo o ves založenou kastelánem hodonínského hradu Tvrdišem. Obec zřejmě původně stávala, jako mnohé další, blíže k Moravě, postupně se stěhovala výše na hranu říční



Boží muka

terasy nad současnou nivou řek Kyjovky a Moravy. První písemná zmínky o vsi pochází až z roku 1264, kdy se po ní píše Jan z Tvrdonic („de Turnicz“). Do vytváření velkých feudálních dominií vesnice několikrát změnila své majitele, z nichž někteří sídlili i na vodní tvrzi, která ležela na umělém vršku, obklopená vodním příkopem, na loukách ve východní části katastru v trati dnes zvané Hradištko. Rozmachu dosáhli Tvrdonice za držby Žerotínů, kdy je Ferdinand I. jmenoval městečkem. V roce 1538 jim udělil znak, dva jarmarky a týdenní trh. Nakonec obce skončila jako součást břeclavského panství v rukou Lichtenštejnů.

Od počátku 17. století pronásledovaly obec vojenské vpády z Uher, které, společně s útrapami třicetileté války znamenaly pro městečko pohromu.

Například fara se ve vesnici výslovně připomíná v roce 1348. V roce 1564 se zde usídlili novokřtenci, jejichž majetek byl na počátku 17. století několikrát zplundrován. Kdy vesnici opustili, nevíme. Fara za třicetileté války zanikla a farnost byla spravována ze sousedních vsí. Jako farní úřad byla obnovena

v roce 1845. Kostel sv. Mikuláše se zde poprvé připomíná v roce 1673. Stával však jinde než dnes. Ten současný byl postaven v roce 1941. Naproti kostelu na křižovatce hlavních cest stojí památkově chráněná trojboká boží muka z roku 1760.

Na návsi stojí také školní budova. Současná byla postavena na místech staré školy v roce 1887. Po vzniku republiky byla přebudována na školu měšťanskou. Obec byla od prvopočátku zemědělskou osadou. Už z poloviny 16. století pocházejí doklady o zakládání vinic na katastru obce. Vinařství se věnuje v obci několik větších i menších firem a také mnoho občanů má ve vlastnictví menší vinice a věnuje se vinařství jako svému koníčku.

Od středověku zde jako v jednom z mála míst tohoto okresu působil významný rybářský cech.



Foto z oslav 750. let obce Tvrdonice - vystoupení dětí z MŠ

V současné době jsou Tvrdonice součástí okresu Břeclav. Obec má přibližně 2 100 obyvatel. Dnes se dynamicky rozvíjí. Pracuje zde řada spolků a organizací, rozvíjí se zde bohatý společenský život.

V letošním roce zde proběhla řada akcí jako připomínka 750. výročí první písemné zmínky o obci. K největším patřil Ples obce a celodenní program, kde se představila až už při vystoupení na jevišti, nebo v dalších prostorách národopisného areálu celá řada našich občanů působících v zájmových organizacích od těch nejmenších z mateřské a základní školy až po dospělé. Program byl spojen s tradičními akcemi jako den dětí, nebo putování Za vínem na Podluží a vyvrcholil večerním koncertem slovenské skupiny Desmod.

V těchto dnech vychází také nová publikace o obci a chystá se její křest na Mikulášském jarmarku.



Tvrdonská děvčata pořádají Dívčí vínek

který se uskuteční v neděli 28.12.2014
v sále Dělnického domu ve Tvrdonicích.

Zahájení v 19⁰⁰ hodin.

Hraje DH Záhorienka

Bohatá tombola

Srdečně zvou stárky



Týnec

Legionáři

Kronika naší obce z moderní doby začíná v říjnu r. 1922, kdy se stal kronikářem učitel Josef Kopecký. V té době působil v obci už 25 let. Na prvních stránkách se zpětně věnuje událostem z 1. světové války. Ta zasáhla rušivě do života obce. Všichni zdraví muži až do 50 let museli na vojnu. Práci na polích i výchovu dětí musely zastat ženy, nebylo ani dostatek učitelů a děti stejně místo školy pomáhaly doma. Také dražota byla neobyčejná.

Rakouská vláda perzekuovala obyvatelstvo, už v srpnu 1914 byl za nepříznivý výrok o rakouské vládě obviněn pozdější starosta Mikuláš Kokrhel. Kronikář dále píše: „V dubnu 1915 Josef Šenk, tehdejší starosta, a já byli jsme obžalováni pro velezradu za rozšiřování ruských letáků a zbavení svých úřadů. Starosta musel na vojnu a i mne v lednu 1916 v padesáti letech povolali, kde jsem byl veden jako politicky nespolehlivý.“



Bratři Cyril, František, Teofil a Antonín Salajkové, l. d., Týnec.

Bratři Salajkovi

Ve válce padlo 11 občanů. Z vojnů týneckých přešlo dobrovolně i nedobrovolně do zajetí 55 mužů. Nejstaršímu z nich – Janu Ůlehlovi – bylo 44 let. V zajetí zemřeli nebo byli nezvěstní 4 občané.

Z naší malé obce patřilo podle kroniky k legiím 28 mužů. Z toho k legiím v Rusku 20 vojáků. Údaje z publikace Ladislavy Šulákové a Emila Kordiovského Legionáři okresu Břeclav, Mikulov 2002, uvádějí 32 jmen. Mezi nimi byli 4 bratři Salajkovi – Cyril, František, Teofil a Antonín. Na Sibiři zemřel Jakub Blažej. V italské legii sloužili 4 vojáci. Ve Francii 2 občané a jako dobrovolníci z amerických vystěhovalců Josef Vala a František Hrdlička, kteří se po válce vrátili do Ameriky.

Během r. 1918 se i u nás v lese ukrývali vojenští zběhové, kteří se nechtěli

vrátit do armády. Mnozí filmovali nemoce, bojovat za Rakousko – Uhersko se jim nechtělo. Prohlášení o vzniku Československa proto vítali všichni s velkým nadšením. Jeden náš občan utekl z vojny dokonce 2x a před popravou ho 28. říjen zachránil.

Jakmile se sejdou 3 muži střední a starší generace, určitě dojde řeč na zážitky z vojny. Stejně tak vzpomínali pradědečkové na to, co je potkalo v 1. světové a v Rusku. Jejich zážitky poslouchaly děti, dnes dědečkové, s pusou otevřenou. Bylo to povídání velmi odlišné od oficiálních dokumentů, proto neuvádíme jména. Např. jeden bývalý voják



Pozdrav z fronty

se pyšnil diplomem za boje v Rudé armádě, ale skončil v legiích. Další vzpomínal, jak v zajetí byl pověřen výkupem mléka, protože byl gramotný, což bylo mezi mužiky vzácné. Byl mladý a líbila se mu děvčata, tak jim sem tam něco připsal, ostatní si pak stěžovali. Čeští zajatci učili mužiky hospodařit, hnojit pole apod. Všude byla velká bída, proto i zajatci si přilepšovali – vykopali



Cyril Hřebačka



Foto z archivu

jámu, nasypali trochu zrní a lovili zajíce, pochutnali si a ještě Tatar něco zaplatil za kožešinu. Ale stejně voják s malou kabelou odjel na frontu a stejně chudý se vrátil se slovy: „Tato, nenaučili ste mňa krast.“ Vzpomínky patřily bojům, kdy se bojovalo na straně toho, kdo dal najíst. Nejurputněji bojovali o továrnu na konzervy ti, co byli hladoví. Legie dávaly naději, že se zajatí vojáci vrátí domů. Vlaky do Vladivostoku po cestě přibíraly další a další zajatce, jeden se prý přidal také proto, že ve vesnici kromě několika zajatců nezůstali žádní muži.



Z výstavy k výročí 1. sv. války

Výstavu k výročí 1. světové války jsme v Týnci v r. 2013 spojili s výročím školy. Sešlo se několik fotografií a vzpomínek, i lítost nad tím, že dnešní děda svého dědu nepoznal, schovává jen dopis, který dostal čtrnáct dní před tím, než otcův otec padl. Škoda, že tato válka nebyla poslední.

Připravila: Mgr. Věroslava Hesová

Region Weinviertler Dreiländereck

Natáčení filmu v regionu Weinviertler Dreiländereck

Obec Ottenthal se stala od září do října natáčením místem pro tragikomedii „Der Blunzenkönig“ (Král jelit) se slavným hercem Karlem Merkatzem v hlavní roli.

Film popisuje tradičního hostinského a řezníka v malé obci ve Weinviertlu, který se proslavil svými vynikajícími jelity. Když chce stárnoucí hostinský předat podnik svému synovi, vidí budoucnost podniku v ohrožení, protože tento syn chce společně se svou přítelkyní - vegetariánkou hostinec a řeznictví přeměnit v podnik se zaměřením na bio-obilí. Nevyhnutelně dojde ke generačnímu konfliktu, který se velmi vyhrtí a eskaluje v době masopustu. Filmový projekt „Der Blunzenkönig“ natáčel Bonus Film, jeho natáčení bylo mimo jiné finančně podpořeno i spolkovou zemí Dolní Rakousko. Devadesát minut trvající film lze vidět v rakouských kinech od léta 2015.

Scénář: Christoph Frühwirth, režie: Leopold Bauer, kamera a produkce: Robert Winkler, hlavní představitel: Karl Merkatz, v dalších rolích: Andreas Lust, Jaschka Lämmert a Inge Maux. Vedle těchto herců se ve filmu „Der Blunzenkönig“ objevuje asi 50 komparsistů z Ottenthalu a okolí. Zvláštní roli při tom hrálo také ottenthalské prase jménem „Mariandl“.

Na fotografii – 1. řada: Erwin Cermak (starosta Ottenthalu), Rosi Rahming (jednatelka mikroregionu Weinviertler Dreiländereck), herečka Jaschka Lämmert (jako snacha). 2. řada: Karl Merkatz (v hl. roli jako „král jelit“), herec Andreas Lust (jako syn „Franzl“) a Rudolf Hauer (umělec pracující s vinným kamenem z Ottenthalu).



Dolnorakouský den mikroregionů 2014

„Od nápadu v mikroregionu k velkému impulsu!“

Toto motto měl letošní Dolnorakouský den mikroregionů, který dne 20. října navštívilo asi 100 účastníků v Rabensteinu an der Pielach. Hostitelským regionem této již tradiční podzimní akce byl mikroregion Pielachtal ve středním Dolním Rakousku. Pielachtal ukazuje názornou cestu, jak pomocí inovativního ducha a kreativity spolu s vědomím regionálních zvláštností mohou malé prvky dosáhnout velkých účinků. S vědomím udržitelnosti a zapojením obyvatel od nápadu až po realizaci tyto účinky přesahují mikroregion.

„Mikroregiony již desetiletí sází na správné akcenty rozvoje dolnorakouských obcí a země. Na jedné straně rozvoj regionu samotného, na straně druhé na iniciativy, které se v dalších fázích rozšíří do celého Dolního Rakouska. Letošní Den mikroregionů slouží vedle zprostředkování odborných informací k tématu kooperace také k tomu, aby byla oceněna angažovanost mikroregionů jako původců impulsů a abychom jim za toto poděkovali“, zdůraznil zemský rada Dr. Stephan Pernkopf prospěšnost akce pro celou spolkovou zemi.

Text: DI Doris Fried, RMM NÖ Weinviertel

Filmdreh in der Region Weinviertler Dreiländereck

Die Gemeinde Ottenthal war von September bis Oktober Drehort für die Tragikkomödie „Der Blunzenkönig“ mit dem berühmten Schauspieler Karl Merkatz in der Hauptrolle.

Der Film beschreibt einen traditionellen Wirten und Fleischer in einem kleinen Weinviertler Straßendorf, der für seine hervorragenden „Blunzen“ (=Blutwurst) bestens bekannt geworden ist. Als der alternde Wirt den Betrieb an seinen Sohn weitergeben möchte, sieht er die Zukunft gefährdet, da dieser gemeinsam mit seiner vegetarischen Verlobten das Gasthaus und die Fleischerei zu einer Bio-Körndlstation umgestalten will. Es kommt unweigerlich zu einem Generationenkonflikt, der sich immer mehr zuspitzt und schlussendlich zur Faschingszeit eskaliert.

Gedreht wurde das Filmprojekt „Der Blunzenkönig“ von Bonus Film, das unter anderem auch vom Land Niederösterreich finanziell unterstützt wurde. Der 90-Minuten Film ist ab Sommer 2015 in Österreichs Kinos zu sehen.

Buch: Christoph Frühwirth, Regie: Leopold Bauer, Kamera und Produzent: Robert Winkler, Hauptdarsteller: Karl Merkatz, Weitere Schauspieler: Andreas Lust, Jaschka Lämmert und Inge Maux.

Neben weiteren Darstellern wirkten in dem Film „Der Blunzenkönig“ ungefähr 50 Komparsen aus Ottenthal und der Region mit. Eine besondere Rolle spielte dabei auch ein Ottenthaler Schwein mit dem Namen „Mariandl“.

Auf dem Foto – 1. Reihe: Erwin Cermak (Bürgermeister Ottenthal), Rosi Rahming (Geschäftsführerin Weinviertler Dreiländereck), Schauspieler Jaschka Lämmert (als Schwiebertochter).

2. Reihe: Karl Merkatz (in der Hauptrolle als „Blunzenkönig“), Schauspieler Andreas Lust (als Sohn „Franzl“) und Rudolf Hauer (Weinstein-Künstler aus Ottenthal).

Niederösterreichischer Kleinregionentag 2014

„Von der kleinregionalen Idee zum großen Impuls!“

Unter diesem Motto stand der diesjährige niederösterreichische Kleinregionentag, zu dem sich am 20. Oktober etwa 100 Teilnehmer und Teilnehmerinnen in Rabenstein an der Pielach versammelt hatten. Gastgeberregion dieser bereits traditionellen Herbstveranstaltung war die Kleinregion Pielachtal in Niederösterreich-Mitte.

Das Pielachtal zeigt einen beispielhaften Weg, wie mit Innovationsgeist und Kreativität gepaart mit dem Bewusstsein für regionale Besonderheiten kleine Elemente große Wirkungen erzielen können. Unter dem Dach der Nachhaltigkeit und durch die Einbeziehung der Bevölkerung von der Idee bis zur Umsetzung gehen diese Wirkungen über die Kleinregion hinaus.

„Kleinregionen setzen bereits seit Jahrzehnten wichtige Akzente für die Entwicklung der niederösterreichischen Gemeinden und des Landes. Einerseits für die jeweilige Region selbst, andererseits für Initiativen, die in weiterer Folge auf ganz Niederösterreich ausgeweitet werden. Der heurige Kleinregionentag dient neben der Vermittlung von Fachinformationen zum Thema Kooperation auch dazu, das Engagement der Kleinregionen als Impulsgeber zu honorieren und ihnen dafür zu danken“, betont Landesrat Dr. Stephan Pernkopf den Nutzen der landesweiten Kleinregionsveranstaltung.

Kurztext: DI Doris Fried, RMM NÖ Weinviertel

Inzerce



MND

Energy from Nature

- Jsme silná česká společnost se stoletou tradicí těžby ropy a zemního plynu, působící nejen na území České republiky, ale v dalších zemích světa.
- Spolu s těžbou ropy a plynu se soustředíme na obchod s těmito komoditami a výstavbu nových skladovacích kapacit.
- Kvalitě životního prostředí a šetrnému přístupu ke všemu, co děláme, přikládáme ve skupině MND velký význam.

Více na www.mnd.eu

MND a.s., Úprkova 807/6, 695 01 Hodonín, Tel.: +420 518 315 111, fax: +420 518 351 455, e-mail: info@mnd.cz

- realizace vodohospodářských staveb
- projekční práce v oboru vodohospodářských staveb
- inženýrská činnost
- provozování vodovodů a kanalizací
- ČSN EN ISO 9001, ČSN EN ISO 14001
- certifikát systému řízení jakosti č. Q 154-2
- certifikát environmentálního managementu č. E 154-1

ARTESIA, spol. s r.o.

Ratiškovice 241

696 02 Ratiškovice

provozovna : Kyjov, Brandlova 1316/95

tel. : +420 518 611 682

e-mail : artesia@artesiasro.cz



Odborná způsobilost zajištěna autorizovanými inženýry v oboru vodohospodářských staveb.

Elektro Smetana



velkoobchod - elektroinstalační materiál - maloobchod

sortiment pro montážní firmy, stavby, podnikatele i domácnosti

Navštivte naši prodejnu v Břeclavi - ulice Husova, náměstí Svobody (50 metrů od autobusového nádraží ve směru na Moraviiapress)

Jaroslav Smetana, Husova 3136/25 690 02 Břeclav

tel.: +420 774 879 468, mail: obchod@elektro-smetana.cz

www.elektro-smetana.cz

**Chcete se zviditelnit v celém Regionu Podluží?
Inzerujte v časopisu ZVONY PODLUŽÍ**

**Více než 8000 výtisků
do všech domácností v 15 obcích!**

**Přístupné ceny
a podmínky pro všechny.
Blíže informace na tel.: 777 328 062
nebo e-mailu: info@podluzi.cz**

Kalendář akcí na Podluží

Obec	Datum	Název akce
Leden 2015		
Prušánky	2.1.	Ohňostrož
Kostice	3.1.	Krojový ples
Dolní Bojanovice	3.1.	Koncert Štěpánských koledníků
Josefov	4.1.	Tříkrálová sbírka
Tvrdonice	10.1.	Ples obce Dělnický dům
Mikulčice	10.1.	Degustace ovocných pálenek
Lužice	10.1.	Krojový ples
Dolní Bojanovice	10.1.	Krojový ples KDU-CSL
Moravská Nová Ves	10.1.	Ples Městysse Moravská Nová Ves
Týnec	10.1.	Krojový ples
Dolní Bojanovice	17.1.	Vinařský ples
Josefov	17.1.	Ples SDH - pyžamový
Prušánky	17.1.	Krojovaný ples
Tvrdonice	17.1.	Ples SDH Dělnický dům
Mikulčice	17.1.	Hasičský ples
Lanžhot	17.1.	Krojový ples
Moravská Nová Ves	18.1.	Maškarní ples
Hrušky	23.1.	Ples vinařů
Tvrdonice	24.1.	Ples SRPDŠ Dělnický dům
Lanžhot	24.1.	Ples města Lanžhot
Prušánky	24.1.	Diskoples kuželkáři
Starý Poddvorov	24.1.	Ples rodičů
Dolní Bojanovice	24.1.	Retro ples
Mikulčice	24.1.	Košt ovocných pálenek a kysaného zelí
Moravská Nová Ves	24.1.	Maškarní ples FK
Týnec	24.1.	Hasičský ples
Kostice	30.1.	XII. Ples Regionu Podluží
Moravská Nová Ves	31.1.	Krojový ples
Prušánky	31.1.	Společenský ples SRPDŠ
Únor 2015		
Mikulčice	1.2.	Divadelní představení
Nový Poddvorov	6.2.	Ples Obecního úřadu
Dolní Bojanovice	7.2.	Ples SRPDŠ
Hrušky	7.2.	Disko ples
Starý Poddvorov	7.2.	V. Obecní ples
Moravský Žižkov	7.2.	Krojový ples
Moravská Nová Ves	7.2.	Školní ples
Tvrdonice	7.2.	Krojový ples Sokolovna
Mikulčice	7.2.	Klondíky-Zlatokopecké odpoledne na klubovně
Mikulčice	7.2.	Krojový ples
Dolní Bojanovice	13.2.	Koncert Tolerance
Lanžhot	14.2.	Fašank
Dolní Bojanovice	14.2.	Humanitární ples
Moravský Žižkov	14.2.	Country bal
Josefov	14.2.	Ples obce Josefov, námořnický
Tvrdonice	14.2.	Maškarní ples TJ Sokol, Dělnický dům
Prušánky	14.2.	"Čundrbál - ples Kapely Starých Časů"
Hrušky	14.2.	Krojový ples
Ladná	14.2.	Lanštorfský fašank
Mikulčice	14.2.	Reprezentační ples obce
Lužice	14.2.	Fašanková obchůzka, Fašanková taneční zábava
Kostice	14.2.	Koncert Harmonikářů
Moravský Žižkov	15.2.	Fašank
Tvrdonice	15.2.	Fašank DNS Pomněnka Dělnický dům

Obec	Datum	Název akce
Lužice	19.2.	Lužická laťka
Lanžhot	20.2.	Ples školy
Dolní Bojanovice	20.2.	Orelský ples
Prušánky	21.2.	Maškarní disco ples
Kostice	21.2.	"Jak u nás bývalo" beseda - BDS
Mikulčice	27.2.	Pestrovečer - hudebně umělecký večer
Týnec	27.2.	Degustace vín (18hod)
Mikulčice	28.2.	Pestrovečer - hudebně umělecký večer
Kostice	28.2.	Motoples "Bahenní párty"
Tvrdonice	28.2.	Košt vín Dělnický dům
Lužice	28.2.	Ples sportovců
Březen 2015		
Josefov	1.3.	Dětský maškarní karneval
Tvrdonice	6.3.	Dětský karneval Dělnický dům
Mikulčice	6.3.	Společenský večer k MDZ
Tvrdonice	7.3.	Dětský karneval Dělnický dům
Týnec	7.3.	Místní výstava vín
Tvrdonice	8.3.	Oslava MDZ Dělnický dům
Lanžhot	14.3.	Místní výstava vín
Moravský Žižkov	14.3.	Degustace vín
Kostice	21.3.	II. ročník gastronomické soutěže
Kostice	21.3.	Místní výstava vín
Moravský Žižkov	21.3.	Košt vín
Tvrdonice	21.3.	Vynášení smrtky, Jarní výtvarná dílna
Josefov	22.3.	Smrtnice
Hrušky	28.3.	Ochutnávka vín a sýrů
Mikulčice	28.3.	Country bal
Moravská Nová Ves	29.3.	XI. přehlídka dětských folklorních souborů
Mikulčice	31.3.	Velikonoční dílnička
Duben 2015		
Josefov	2.-4.4.	Hrkačování
Moravská Nová Ves	5.4.	Velikonoce a víno
Dolní Bojanovice	5.-12.4.	Vernisáž Velikonoční výstavy
Lužice	5.4.	Velikonoční košt vína
Prušánky	5.4.	Velikonoční zábava
Lanžhot	5.4.	Velikonoční zábava
Kostice	11.4.	Vítání jara na Kopance/rybář
Prušánky	18.4.	Košt vín Prušánky-Nechory
Moravská Nová Ves	18.4.	Jarní otevřené sklepy
Mikulčice	18.4.	Silniční běh Velká Morava, 41. ročník
Mikulčice	18.4.	Velkomoravský košt vína
Starý Poddvorov	19.4.	IV. ročník Zpěváčci Podluží 2015
Hrušky	25.4.	Pálení čarodějnic
Mikulčice	25.4.	Den Země na Valech
Dolní Bojanovice	25.4.	Oblastní výstava vín
Týnec	25.4.	MRS MO Týnec rybářské závody
Dolní Bojanovice	26.4.	Oblastní výstava vín
Týnec	26.4.	MRS MO Týnec rybářské závody
Moravský Žižkov	30.4.	Pálení čarodějnic
Ladná	30.4.	Pálení čarodějnic
Květen 2015		
Moravská Nová Ves	1.5.	Den lidových řemesel a přehlídka "Neoveských vín"
Josefov	2.5.	Volejbalový turnaj
Lužice	6.5.	Štafetový závod na kolečkových bruslích

Kalendář akcí na Podluží

Obec	Datum	Název akce
Květen 2015		
Moravská Nová Ves	1.5.	Den lidových feselel a přehlídka "Neoveských vín"
Josefov	2.5.	Volejbalový turnaj
Lužice	6.5.	Štafetový závod na kolečkových bruslích
Moravská Nová Ves	8.5.	Moravská v růžovém
Mikulčice	8.5.	Májové posezení seniorů
Tvrdonice	9.5.	Májová noc
Ladná	9.5.	Setkání mužských sborů na Podluží
Mikulčice	10.5.	Den matek
Nový Poddvorov	10.5.	Den matek
Josefov	10.5.	Divadelní představení ke svátku Den matek
Lanžhot	10.5.	Den matek
Tvrdonice	10.5.	Svátek matek
Týnec	10.5.	Den matek
Mikulčice	16.5.	Turnaj v nohejbale o putovní pohár starosty obce
Josefov	16.5.	Josef II. Open turnaj v tenisové čtyřhře
Ladná	17.5.	IX. ročník Verbířů Podluží 2015
Kostice	23.5.	Rybářské závody pro dospělé na Šutráku
Josefov	23.5.	Výročí 90. let od založení SDH Josefov
Tvrdonice	24.5.	Den dětí
Kostice	24.5.	Rybářské závody pro děti na Šutráku
Kostice	29.5.	Dětský den
Nový Poddvorov	30.5.	Den dětí
Tvrdonice	30.5.	Koncert kapely Tři sestry
Prušánky	30.5.	Májové Zpívání

Obec	Datum	Název akce
Lužice	30.5.	Sportovní den k příležitosti Dne dětí
Starý Poddvorov	31.5.	Cesta pohádkovým Poddvorovem
Mikulčice	31.5.	Den dětí
Lanžhot	31.5.	1. sv. přijímání
Josefov	31.5.	Divadelní představení pro děti
Červen 2015		
Tvrdonice	5.-7.6.	Podluží v písní a tanci - 62.ročník
Lanžhot	7.6.	Boží tělo
Starý Poddvorov	13.-14.6.	Folklorní festival „Dětské krojované hody 2015“
Tvrdonice, Kostice	13.6.	Za vínem na Podluží Tvrdonice - Kostice
Starý Poddvorov	14.6.	Slavnost Božského Srdce
Mikulčice	16.6.	Závěrečná hudební besídka dětí Hudebního kurzu
Lanžhot	19.6.	Lanžhotské ro(c)kování
Prušánky	19.6.	Svatojánská noc
Prušánky	20.6.	K Nechorám do sklepa - Otevřené sklepy
Nový Poddvorov	20.6.	Den otevřených sklepů
Týnec	20.6.	Den otevřených sklepů
Kostice	20.6.	Noční rybářské závody na Šutráku
Prušánky	27.6.	Turnaj ulic ve fotbale
Josefov	27.6.	Dětský den
Lužice	27.6.	Fotbalový turnaj O putovní pohár starosty Lužice

Tipy do kalendáře pošlete na info@podluzi.cz

Přehled výrobců krojů a součástí krojů na Podluží

Druh výrobku	Jméno	Kontakt
Dolní Bojanovice		
Šití a vyšívání červenic, kordulí dívčích i chlapeckých, šátečků, rožků, kabaní, košil	Markéta Malániková	tel. 728 572 846
Šití krojových košil, rukávů, košilek pod rukávce, kasaníc, sukní, slováckých šatů	Helena Pazderková	tel. 732 455 795
Malování mašlí	Blahová Anna	
Josefov		
Šití chlapeckých kabaní, malování, vyšívání plátěných košil, kloboučků a toček	Vladislava Lekavá	tel. 724 764 561
Cižmy	Martin Tomašík	martinjanulik@seznam.cz
Šití rožků a šátečků	Štěpánka Pavková	tel. 602 517 980
Kostice		
Šití a vyšívání červenic a modřic	Zdeňka Rabušicová, Nová 109	tel. 725 544 906
Lanžhot		
Cižmy	Marek Tureček	731 479 760
Fiauky	Marie Slámová, Jarmila Hrnčířová	
Červené vyšívání na košili	Anna Mlýnková, Bronislava Bartošová, Dana Uhrová	
Vyšíváčky	Marie Holobrádková, Marie Kofinková, Hana Tučková	
Lajbl	Marie Hostinská	
Malování mašlí	Marie Švirglová, Ludmila Ciprysová, Jarmila Zahradníková, Božena Rabušicová, Silvie Markovičová, D. Jurošková, M. Jurošková	
Pérko na guláč a mašle, červený šátek	Ludmila Ciprysová	
Šití sukní	Marie Hostinská, Ludmila Hostinová, Anna Straková, Marie Petřilová	
Zehlení a škrobení	Marie Zonygová, Eva Uhlířová, Jana Mayerová	
Lužice		
Mužácké šaty, sukně, jupky, kasanice, krejčíky, třaslavice, lajbl, kabaně atd.	Vladka Magdolenová	tel. 605 751 996
Moravský Žižkov		
Šití krojů	Věra Vašíčková	tel. 721 459 112



Akční MAS Dolní Morava



Členové Místní akční skupiny Dolní Morava

Místní akční skupina Dolní Morava pracuje na území členských obcí Regionu Podluží, Mikroregionu Hodonínsko a obcí Čejč, Mutěnice a Terezín. Jedná se o územní působnost v celkem 21 obcích, mimo měst Břeclav a Hodonín. Sdružení vzniklo v roce 2004 na základě dohody představitelů obcí Regionu Podluží a v roce 2006 bylo rozšířeno o obce na Hodonínsku. V současnosti prochází sdružení dynamickou transformací, je budována nová organizační a personální struktura.

Členskou základnu tvoří obce, neziskové organizace a podnikatelé a cílem sdružení je práce na rozvoji venkova, zejména pak v oblasti zemědělství, podnikání, agroturistiky, vinařství, cestovního ruchu a životního prostředí.

Spolu s námi můžete zlepšit život v našich obcích...

Místní akční skupina Dolní Morava v současnosti pracuje na nové strategii rozvoje pro následující programovací období 2014 - 2020. Strategie zpřístupní finanční prostředky EU všem subjektům působícím ve 21 obcích v územní působnosti naší MAS (výčet obcí najdete na našich webových stránkách). Prostřednictvím MAS mohou čerpat dotace nejen obce, ale také podnikatelé a neziskový sektor (spolky, zájmová sdružení apod.)

Abychom mohli do našeho území finanční prostředky získat, musíme zpracovat kvalitní a reálnými potřebami podloženou strategii rozvoje. Důležitou částí přípravy je tak právě sběr projektových záměrů a námětů od všech výše uvedených subjektů.

Obracíme se tedy na Vás s nabídkou možnosti začlenění Vašich snů, vizí, či již konkrétních projektových záměrů a námětů, které byste chtěli v blízké budoucnosti (v období let 2015 – 2020) realizovat, do našeho společného zásobníku projektových námětů a také do samotné strategie. Stačí jen vyplnit formulář vedle a jakkoliv doručit (mail, pošta) zpracovatelskému týmu, nebo vyplnit formulář přímo na webových stránkách:

www.mas-dolnimorava.cz

(<http://www.mas-dolnimorava.cz/projektove-namety>)

Získané informace budou použity pro zpracování strategického dokumentu a nebudou bez Vašeho souhlasu zveřejňovány a poskytovány dalším subjektům.

Kvalita nové strategie rozvoje území našich obcí a úspěšnost při čerpání finančních prostředků EU v příštím dotačním období závisí také na Vás!

Nabízíme vám možnost aktivního zapojení do přípravy strategie formou členství v některé z těchto pracovních skupin (stačí zavolat na tel. 777 328 052 - Ing. Smetana):

pracovní skupina (dále jen „PS“) Podnikání a zaměstnanost; PS Životní prostředí, zemědělství; PS Vzdělávání a školství; PS Kulturní dědictví a cestovní ruch; PS Občanská vybavenost, infrastruktura a spolkový život.

MAS Dolní Morava



Náměty projektů

Obec - místo realizace:

Instituce - organizace, FO, PO:

Telefonní číslo, e-mail:

Název projektu:

Popis projektu:

Výstupy projektu:

- ☐ Vznik nových pracovních míst
- ☐ Vznik ubytovací kapacity
- ☐ Nově postavené/zrekonstruované objekty
- ☐ Nově pořízené vybavení
- ☐ Jiné:

Předpokládaný rozpočet:

Rozpracovanost projektu:

- ☐ Představa o projektu
- ☐ Písemně formulovaný záměr
- ☐ Projektová dokumentace
- ☐ Územní rozhodnutí
- ☐ Stavební povolení
- ☐ Jiné:

Evropský zemědělský fond
pro rozvoj venkova:
Evropa investuje do venkovských oblastí.





Téma tohoto vydání - 1. světová válka na Podluží

